

STRIDEN

"Strid for den tro som engang er overgitt til de hellige." Judas 3.

TROENDES FORSAMLING VERDAL.

Striden nr. 43.

Brudens salvelse Del 3

Apg 2:6-13, - Da denne lyden hørtes, samlet det seg en stor folkemengde. Og de ble forvirret fordi de hørte dem tale enhver på sitt eget språk. De ble helt ute av seg av undring og sa: Er ikke alle disse som taler, galileere? Hvordan kan det da gå til at hver av oss hører vårt eget språk, det som vi er født i, – vi hører dem tale om Guds store gjerninger på våre egne språk! Alle ble forferdet og var i villrede, og den ene sa til den andre: Hva kan vel dette være? Men andre sa spottende: De er fulle av søt vin!

Striden

“Striden,” er en oversatt utgave av det Amerikanske, evangeliske tidsskriftet, “The Contender”. Dette bladet er utgitt av menigheten, “Faith Assembly Church”, 5511 rd. of E. L. n. e. f. n. n. ville, 47129. Indiana. USA. Bladet inneholder taler av den kristne pastor og grunnlegger, Raymond M. Jackson. Originalutgaven på Engelsk kan fås ved henvendelse til vår redaksjon, eller til bladets hjemmeadresse i USA. Der kan de også bli abonnent på tidsskriftet. “The Contender “ kommer ut 8 ganger i året. Her i Norge vil vi oversette de mest aktuelle emner, som kan være til åndelig oppbyggelse og hjelp, i en ellers så forvirrende tid, hvor Guds ord blir tilsidesatt til fordel for menneskelagde tanker og lære.

“Striden”, sendes fritt til alle som ønsker det, uten omkostninger for deg, så langt som vi har mulighet til det. Hver utgave vil bli utsendt, straks en ny oversettelse foreligger. Vi har ingen begrensninger for antall utgivelser i året. De oversettelser som foreligger er ikke utgitt i kronologisk eller numerisk rekkefølge til det Amerikanske tidsskriftet.

Taler på kassett av Raymond M. Jackson foreligger også på Engelsk med Norsk tolk, eller bare på Engelsk. Møter på Norsk av Rolf Strømmen er også tilgjengelig. Disse kassetter er ikke gratis, men kan bestilles til en meget rimelig pris. Møtene er innspilt på C - 90. kassetter. Kassettlister er tilgjengelige som egen folder, ved å kontakte redaksjonen.

Ansvarlig utgiver og oversetter av “Striden”, er Rolf Strømmen. Alle henvendelser om “Striden”, gjøres til bladets adresse. Alle seriøse henvendelser vil bli besvart. Bladets adresse er.:

Den troendes forsamling, Verdal.
Rolf Strømmen
Lerkeveien 10.
7650. Verdal.

Tlf.: 740 71190.
Fax.: 740 72190.
Mob.: 980 49302.

Møtelokalets adresse er: →
Verdal

Feskarveien 1.

BRUDENS SALVELSE 3

ÅNDELIGE TJENESTER OG VIRKNINGER

I 1. Korinterbrev står det at det finnes mange forskjellige kraftige virkninger og tjenester når det gjelder Åndens gaver. Gud bruker forskjellige sensasjoner for å få kontakt med ånden til den personen Han ønsker å bruke. Jeg sier disse ting for å være så oppriktig som mulig. Uansett hvem du er og hvor du måtte befinne deg, så ønsker jeg å oppfordre deg til å være oppriktig av hjerte og kun søke å være til behag for vår Himmelske Far.

Måtte Gud også se i nåde til den mann eller kvinne som tar disse ting ut av sin sammenheng og inn i kjødelighet på en slik måte at det bringer spott, ikke bare på dem selv, men også på den Herre Jesus Kristus, som døde på Golgata for å gi oss en inngangsport til Åndens rike. Hvis vi kan lære oss å være følsomme for Ånden, så vil det være avgjørende for hvordan vi reagerer på de ting Han gjør i våre liv. Ta for eksempel roping. Roping er et resultat av at Guds Ånd bygger opp en følelse av glede på innsiden. Mange ganger vil det føles som om man kommer til å eksplodere hvis man ikke åpner munnen og roper. Du kan si at Gud på denne måten stimulerer mennesket. Han lar deg ikke for evig og alltid sitte der i din tørre menneskelige måte å se ting på. Han kommer på innsiden og får deg til å se annerledes på ting. Noen ganger kan det føles helt elektrisk, men uansett hva som skjer, så vet du at noe foregår på innsiden. Du kan sitte der og kjempe med det, men før eller senere er du nødt til å gi etter for det. Når du først slutter å kjempe i mot, så vil du lære mer og mer om å være følsom, og til slutt vil du miste all frykt og også din stolthetsfølelse. Du bryr deg ikke lenger om hvem som sitter ved siden av deg, selv om det skulle være selveste presidenten. Hvis Gud skal slå deg i Ånden, så betyr det ikke lenger noe for deg om hvem som måtte holde øye med deg. Du sier bare, *Takk og lov! Jeg takker deg, Gud, for dine velsignelser.*

Jeg ønsker også å si noe annet. Mange ganger blir vi så revet med at vi roper og skriker så høyt vi bare kan, og blir ved å gjøre det helt til vi

mister stemmen. Jeg ønsker å si dette på en så ydmyk måte som jeg overhodet kan. Tro ikke at å rope høyt får Gud til å komme til deg på en bedre måte. Ikke bli så revet med at du flere timer senere ikke engang kan hviske. Jeg håper du skjønner hva jeg mener med det. *Vel, Bro. Jackson, hvorfor sier du det?* Jeg sier det på grunn av noe apostelen Paulus sa i 1. Korinterbrev.

(1. Kor. 14:26-28)

Men la alt tjene til å bygge opp. Taler noen i tunger, skal det ikke være mer enn to eller i høyden tre hver gang. De skal tale én om gangen, og det skal være én som tyder. Hvis det ikke er noen som kan tyde, skal den som taler i tunger, tie når menigheten er samlet. Han kan tale for seg selv og for Gud.

Vet du hva dette forteller meg? Når vi først begynner å oppleve disse ting, så kan vi kanskje uttrykke oss på en overdrevet måte. Det er ikke galt å uttrykke seg på en overdrevet måte. Når vi imidlertid kan lære av alt dette at det kommer til et punkt hvor du har akseptert Gud og Gud har akseptert deg, og du vet at du har gjort ditt for å holde Hans salvelse ved like, så betyr det ikke lenger noe hvor høyt du roper eller skriker. Han bryr seg bare om den oppriktighet og ærlighet du har kommet frem for Ham med. Jeg kan si dette fordi at jeg vet at Gud ikke kommer til å la deg forbli i dette sjiktet med hopping og roping for resten av livet. De er nemlig ikke en del av de åndelige gaver. Har du tenkt på det? Disse ting er ikke åndelige gaver. Likevel vil det være stunder da Guds Ånd kommer ned over forsamlingen i en vanlig møtestund, og tre-fire mennesker begynner å danse i Ånden. Det blir et uttrykk for tilbedelse og lovsang til Herren. Hvorfor ville det ellers stå slik i salme 100?

(Sal. 100:4)

Gå gjennom hans porter med takkesang, inn i hans tempelgårder med lovsang.

Så finner vi i salme 149 og 150 disse ord som lar oss vite hva Gud aksepterer.

(Sal. 149:3)

De skal prise hans navn med dans og spille for ham med pauke og lyre.

(Sal. 150:5)

**Lov ham med tonende cymbler, lov ham med klingende cymbler!
Alt som har ånde, skal love Herren. Halleluja!**

Alt dette er et uttrykk for takksigelse. Det er en del av tilbedelsen. Vi må imidlertid forstå at vi ikke kan gjøre disse ting til Åndens gaver. Nei, de er manifestasjoner, og burde ikke plasseres sammen med Åndens gaver. Selv om du kommer gjennom denne fasen med Åndens manifestasjoner på din vei til neste steg, så vil disse ting kanskje skje om og om igjen. La meg bare bruke Jesu' liv som eksempel. I Matteus 3 dro Jesus ned til elven. Der ble han døpt av Johannes. Skriften sier at himmelen åpnet seg for ham da han steg opp av vannet.

(Matt. 3:16)

Da Jesus var blitt døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg, og han så Guds Ånd komme ned over seg som en due.

Så finner vi i Johannes 3:34 ut at Jesus mottok Ånden uten mål.

(Joh. 3:34)

Han som Gud har utsendt, taler ord fra Gud, for Gud gir Ånden i fullt mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han gitt i hans hånd.

Lytt nøye nå. Apostelen Paulus talte om at Jesus mottok guddommens fylde. Dette lar meg vite at Den Hellige Ånds dåp kom over mennesket Jesus ved Jordan elven. Den Hellige Ånd, Guds Ånd, kom inn i mennesket Jesus ved Jordan elven, og bragte med seg alle Guds egne guddommelige attributter og egenskaper. Han mottok med andre ord ikke bare et mål av Guds Ånd slik som vi gjør. Han mottok guddommens fylde i det som var gitt ham der ved Jordan elven. Jeg mottar det etter mål. Han mottok det uten mål. Hvis han nå mottok Ånden uten mål, så ønsker jeg å vise deg noe.

La oss si at Jesus ikke gikk lenger i sin opplevelse av å bli fylt av Den Hellige Ånd. Tenk nøye på det. Det står ikke noe om at Jesus hoppet opp og ned mens han ropte halleluja ved elven, gjør det? Det står at Ånden drev ham ut i ødemarken umiddelbart etter at han kom opp av vannet. Det var en slik drivkraft på innsiden at det førte ham fra elvebredden den dagen og rett inn i ødemarken. Han gikk inn i isolasjon. Han ønsket å komme seg så langt unna samfunnet som mulig. Han ønsket ikke å se eller høre noe menneske før Han hadde tilbragt en viss tid i bønn og faste, søkende etter Guds vilje. Mot slutten av perioden fikk djevelen lov til å komme mot ham.

Derfor må jeg si noe til dere unge. Uansett hvordan vi mange ganger blir under salvelsen, og uansett hvordan vi føler oss, så vil det alltid være djevelens sak å legge ut feller for oss. Han gjør det for å bryte oss ned, og Gud kommer til å tillate det. Du kan danse og rope og ligge på gulvet og tale i tunger søndag kveld, og uken etter kan du kanskje gå gjennom den mest hårreisende prøvelse du har opplevd. Poenget mitt er at når satan angriper deg, så kan du ikke stole på det faktum at du lå på gulvet, eller noe annet du har opplevd. Du må stole på at den Gud som fikk deg til å ligge på gulvet, fremdeles er den Gud som lever på innsiden. Uansett hvordan jeg føler meg, og hva som enn måtte komme mot meg fra venstre eller høyre, så har Han lovet at Han skal være med inntil verdens ende. Når vi kan komme gjennom prøvelsene ved tro, og alltid søke Hans ledelse, så vil Han mange ganger gi oss slike velsignelser om og om igjen. Det er slik Han forfrisker vår ånd. Husk alltid på at vår Himmelske far er for oss, ikke mot oss. Han ønsker å velsigne oss, men han refser oss også når vi trenger det. Han gjør det fordi vi er Hans barn.

HVORDAN DET HAR VÆRT OG HVORDAN DET VIL BLI

Det vi leste fra boken om Azusa Street og spesielt om hvordan møtene deres ble holdt, fikk meg til å tenke på Guds hensikt med menneskeheten og den veien Hans ord vil ta for å bringe brudemenigheten tilbake til den originale åpenbaringen av det. Menneskene som levde på begynnelsen av 1900-tallet tenkte ganske annerledes enn det våre tanker og motiver burde være. Det var mye på grunn av åndelig uvitenhet, og fordi de troende på den tid ikke visste

at Gud til slutt skulle føre menigheten tilbake til dens originale, fullkomne stand. I de tidlige pinsemøtene samlet baptister, lutheranere, metodister, nasareere og frie hellighetsvenner seg sammen for å søke Guds vilje med deres liv, og Gud møtte dem der i det lille lokalet. Enkelte ganger samlet de seg og hadde kanskje bare én bønn før Gud tok over møtet. Kanskje sang de bare én sang før Ånden rett og slett tok over. Mange ganger hadde de ikke noen forkynnelse når de samlet seg. Ånden tok bare over. Hvorfor var det slik? Jo, fordi de ikke hadde mottatt et budskap som kunne lære dem og gi dem kunnskap. Hver eneste person som kom var derfor totalt uvitende om hva han eller hun skulle forvente, og også hva de skulle gjøre med det etterpå. Mange ganger kunne opptil femten personer ligge på gulvet og tale i tunger, og ingen så noe galt i det. Til tider kunne Gud lede en person til å dra til en annen forsamling, som de var blitt invitert til. Personen ville dra, og Gud ville salve ham eller henne akkurat slik som det skjedde med F.F. Bosworth i det møtet vi nevnte tidligere. Gud brukte menneskene på den tid for å føre tilbake noe menigheten hadde nesten mistet totalt, Guds kraft manifestert ved Den Hellige Ånd. Han førte ikke tingene inn i guddommelig orden, Han ga tilbake til menigheten noe den hadde blitt frarøvet. Han førte restaurasjonsprosessen et skritt videre. Hans hensikt på den tid var å gi de troende noe som kunne få dem til å granske Hans ord etter en kunnskapsgivende og akseptabel sannhet. Derfor fikk manifestasjonene lov til å forme hele møtet. Mange ganger ropte de, talte i tunger og sang og danset i Ånden i timevis. Det bare fortsatte og fortsatte. Det ble sagt at møtene mange ganger holdt på hele natten. Dette ble også et slags mønster for andre senere. Det virker ikke som at de pinsemenigheten som kom ut av dette, gikk noe videre. Selv i dag prøver de å gjøre det på samme måte som den gang. Du kan besøke noen av dem, og hvis du ikke er i Ånden når du kommer dit, med all den moderne musikken, så vil de prøve å tvinge deg opp. De får deg til å danse til denne nye rytmen, tale i tunger og rope, og det er alt de er interessert i. Hva holder de egentlig på med? De prøver å gjenta det som har vært. De kan gå gjennom de samme følelsene og bevegelsene, men det er bare et skall. Det hele har mistet sin slagkraft. Hvorfor? Fordi Gud har gått videre. Han arbeider nå med sannheten, den sanne åpenbaring av sitt skrevne ord.

Selv om Han arbeider med sannhet i denne Laodikeas time, så finnes det mennesker som må gå gjennom dette opplevelseslivet som vi har snakket om i dette budskapet. Derfor er jeg glad for at det ikke var over i 1963, slik noen påstår. Når jeg ser disse unge menneskene som sitter her, og tenker på hvordan Gud har velsignet deres hjerter og gitt dem en liten smakebit av Ånden for å fange deres interesse, så beveger det mitt hjerte. Jeg innser nemlig at dette bare er starten av deres vandring med Gud. Jeg er nødt til å si til dem, *Ikke stopp nå, fortsett å søk Herren etter alt det Han har for dere. Søk Ham for å motta alt det Han har for dere, og husk at det er andre som enda ikke har opplevd det noen av dere har. Gi dem derfor bevegelsesrom.*

La meg også si dette. Når Gud beveger seg i de forskjellige forsamlingene, uansett hvor de måtte være, så følg nøye med, vær følsom for Guds Ånd, for enkelte ganger vil Guds Ånd komme inn og forandre møtets gang, rett og slett fordi Han ønsker å dele med enkelte individer på en spesiell måte. Derfor må jeg si at hvis du ser to eller tre mennesker tale i tunger ute på gulvet, så ikke føl deg tvunget til å sette ting i en guddommelig orden før du har hatt en sjanse til å åndelig vurdere situasjonen. Jeg vet at enkelte vil si, *Vent nå litt, bro. Jackson, hva sier Bibelen om en slik situasjon?* Jeg sier bare at du må gi etter og la Ånden få gjøre hva Han ønsker å gjøre. Jeg burde ikke være nødt til å gjenta meg selv. Gi etter, og lær å bli følsom for Guds Ånd. Vi blir ikke født med Den Hellige Ånds dåp, vi mottar den gjennom den nye fødsel i det vi er villige til å vandre med Gud. Når vi så går gjennom dette, så vil det bli masse tid for å komme i guddommelig orden, for å si det slik. Det er kun etter at vi har opplevd dette en tid og Gud arbeider på oss gjennom det, at vi begynner å lære hva Den Hellige Ånd virkelig betyr for oss personlig. Først må du nemlig finne ut av hva Den Hellige Ånd betyr for deg personlig. Hvordan deler Han med deg når det gjelder sannhet og trofasthet? Hvordan reagerer du? Hvordan føler du det når Han begynner å inspirere deg? Kjenner du en sterk trang? Begynner hjertet ditt å slå raskere? Føles det som om Gud blåser deg opp og du kommer til å eksplodere hvis du ikke gir etter for et eller annet utløp? Uansett hva det måtte være, så kommer vi på et eller annet tidspunkt til å lære hvordan vi skal føre oss.

Som jeg tidligere har sagt, så pekte Gud direkte på meg den spesielle kvelden, og jeg gjorde mitt beste for å skli ned bak benkeraden slik at ingen kunne se meg. Han visste imidlertid akkurat hvor jeg var. En ting er sikkert, du klarer ikke å gjemme deg for Gud. Du kan gjemme deg for mennesker, eller i hvert fall prøve å gjemme deg, men du vil ikke alltid lykkes. Vær derfor sikker på at hvis Hans finger peker på deg, så kommer Han til å få tak i deg. Han kommer til å banke på ditt hjertes dør inntil Han har deg. Han vil fortsette å komme tilbake inntil du gir etter og overgir ditt hjerte til Ham. Jeg sier disse ting for å få disse unge til å forstå at vi kan danse i timevis, vi kan rope, vi kan synge og vi kan ligge på gulvet uten å si noe som helst, og alt av det kan være velbehagelig for vår himmelske Far. Det er nemlig gjennom disse åndelige manifestasjonene at Gud introduserer oss for den kraft som vi har hørt om i oppveksten. Jeg ber bare om at ingen av de mennesker som har stått i sannheten med oss i disse mange år, plutselig vil få idéer om at vi ikke trenger dette. Jeg vil bare si at du trenger det, og hvis du ikke kan gi rom for det, så kan du bare finne døra.

Jeg tenker bare på de mange menneskene som satt under bro. Branham's tjeneste, "Assemblies of God"-forkynnere som på et tidspunkt trodde at tungetale var beviset på Den Hellige Ånds dåp, og UPC-forkynnere som trodde det samme, og mange andre. Så lenge de ikke visste at det fantes en profetbudbærer til denne tid, og i deres egen forsamling, så sprang de rundt i lokalet og ropte, talte i tunger og trodde på alt det som pinsevekkelsen stod for. Men med det samme de hørte ham forkynne, så var det nesten som om de kastet fra seg alt de tidligere hadde trodd på, og begynte å si, *Vi trenger ikke dette lenger*. Så satte de seg ned som en gjeng med utstillingsdukker og begynte å si, *Jeg tror på budskapet, jeg tror på budskapet*. Nei, de tror ikke på budskapet som profeten bragte. De kan umulig tro på budskapet, for de hørte det ikke på rett måte. Budskapet han bragte vil ikke ta vekk noe som Gud allerede har restaurert tilbake til menigheten. Det eneste det tar bort er de menneskelagde tradisjonene du har holdt fast på gjennom livet. Tradisjoner trenger vi ikke. Sannhet trenger vi. Sannhet er ikke tradisjon, sannhet er essensielt i den livsvandring vi opplever.

Når det gjelder stammende lepper, så er det nesten på samme vis som tungetale, for det oppleves ved at Den Hellige Ånd tar tak i halsen vår, leppene våre eller tungen vår. Enkelte mennesker får en nummen tunge når de blir beruset. Derfor beveger de tungen rundt i munnen for å prøve å snakke rett, men de klarer det aldri. Det er på samme vis med Den Hellige Ånd. Det er en følelse, en sensasjon som tar tak i tungen eller noen ganger leppene. Hvis du prøver å si noe, så kommer ingenting ut, ikke engang engelsk. Det er en sensasjon som er der på grunn av Den Hellige Ånds nærhet. Det er et tegn på at vi har tatt del i noe som har en stimulerende effekt, akkurat på samme måte som naturlig menneskelagd vin. Det er den manifestasjon som kommer nærmest til det å tale i tunger. Jeg sier dette for å advare deg på forhånd. Hvis dette er noe Gud ønsker å føre oss gjennom idet vi kler oss i fint hvitt lin for å bli rede for opprykkelse, så kan du stole på at det ikke er en eneste levende sjel i denne sannhet i dag som kommer til å unnfly. Gud kommer til å banke på deres hjertes dør med det, og de kommer til å oppleve noe de sannsynligvis aldri trodde ville skje med dem. Det viktigste er at du kommer på møte med et åpent hjerte, og et forberedt sinn, slik at du er i stemning for tilbedelse. *Herre, jeg kommer for å tilbe deg, jeg tror at du er Den Hellige Ånd, og jeg kan se i ditt ord at du kommer til oss på mange forskjellige vis, og manifesterer deg for oss og gjennom oss. Herre, her sitter jeg, jeg er ikke redd, og jeg skammer meg ikke over noe du måtte la meg oppleve. Jeg vil bare glede meg over det.*

Når Guds Ånd begynner å arbeide, så vil det mange ganger være på måter som vi har opplevd før, men enkelte ganger vil Gud gjøre noe helt annerledes enn det vi har vært vant til. Gud gjør det slik for å unngå at vi kommer inn i et fast vant mønster. Hvis Han kan holde oss unna en slik vane, så vil vi aldri komme i en slik posisjon at vi ønsker å manipulere og kontrollere opplevelsene. Det er slik Han har kontroll over møtene. Han ønsker at vi bare skal være følsomme for Hans nærhet. Derfor kan vi mange ganger komme sammen og begynne å synge, men etter en stund faller en salvelse over forsamlingen eller møtelederen, og du føler at du ønsker å gjøre noe annet, noe annerledes. Det er fra det punktet at Ånden kan ta over, hvis vi overgir oss. Hvis Han gjør det, så la oss være villige til å la oss lede av Ånden.

En ting er i alle fall sikkert. Hvis mitt sinn hadde blitt programmert når det gjelder guddommelig orden, så ville jeg aldri gitt meg over til en slik uttrykksform den spesielle gangen da Gud lot meg synge koret *Ha Du Din Vei, Gud* i ånden. Evangelisten spurte om hvor mange som ønsket å være med å hjelpe å be for de som trengte forbønn, at Gud måtte velsigne dem. Jeg sto der i utkanten av menneskegruppen, og organisten slo an en tone. Jeg visste ikke hvilken tone det var, men sakte begynte de å synge det koret. Med en gang jeg åpnet munnen min, så begynte jeg å synge det på et annet språk. Jeg ble så glad at jeg sa, *Herre, jeg vet ikke hva jeg sier, men ha du din vei*. Det var en vidunderlig opplevelse for meg. Derfor sier jeg til dere unge, dere gamle, uansett hvem du er, når du legger merke til at Ånden arbeider på slikt vis, så ikke sitt der stiv på stolen din og stå imot Ånden. La Guds Ånd få sin vilje. Mange ganger vil du gi deg over til Ånden og du blir velsignet, og det avgjør hvordan Ånden skal arbeide på andre for å bygge dem opp. Noen ganger vil en persons lydighet til Ånden være nøkkelen som låser opp salvelsen for mange andre mennesker. Jeg vet i alle fall én ting vi burde lære fra alt dette. Hvis Ånden etter en tid bruker deg til å tale i tunger, så vil Han ikke la deg være i uvitenhet om hva det hele dreier seg om. Etter en tid vil Han begynne å bearbeide deg til å forstå hvordan denne gaven i deg kan fungere i forsamlingen. Tiden vil komme da alle i legemet har kommet gjennom denne Hellige Ånds skole, og alle sitter der med innsikt og overgivelse fordi de elsker sannheten, de holder Ånden ved like og tilber Gud. Da tar det oss tilbake til det som står skrevet i 1. Korinterbrev 12:7.

(1. Kor. 12:7)

Hos hver enkelt gir Ånden seg til kjenne slik at det blir til gagn.

Det betyr at alle som har vært oppriktige for Gud gjennom det hele vil komme til å falle inn i rekken. Når du tenker på at Gud arbeider på Kristi legeme, så må du selvfølgelig tenke universelt. Det er ikke begrenset til vår forsamling, og heller ikke til Nord-Amerika. Kristi brud vil komme fra hele verden. Hvis opprykkelsen ikke snart finner sted, så vil imidlertid tiden komme da tusener på tusener tror på bokstaven i dette sannhetens budskap, men det vil ikke finnes noe tegn på noen åndelig manifestasjon blant dem. Jeg må si at hvis det skulle skje, så ville vi ikke være noe bedre enn baptistene. Jeg håper du

forstår hva jeg mener. Han kommer til å ha en menighet som har blitt fullstendig restaurert. La oss derfor la Ham restaurere alt tilbake. Jeg kan ikke gjøre den jobben. Jeg kan ikke engang frelse meg selv. Jeg kan ikke dele ut denne salvelsen. Det er Gud som gjør alt, og jeg er glad for at Han ikke trenger min hjelp. Han vil bare at vi skal lære oss å ikke komme i veien for det Han gjør, og heller lære å følge ham. La Ham gjøre det Han ønsker å gjøre. Når Han gjør det, så vil det automatisk bringe manifestasjoner av Hans kraft. Det kommer ikke for å skape frykt, men for å bringe mennesker gjennom en åndelig bevisstgjørelse hvor de kan overgi seg og lære å underholde den spesielle salvelsen i sitt liv. Så vil Gud etter hvert skape tilstander som gjør det nødvendig at disse ting finner sin rette kanal i en guddommelig orden. Det er kun når mennesker har passert gjennom den første perioden at de kan fungere i den andre. Du kan kanskje si at det er som en treningsleir.

Ja, det er akkurat som soldater som blir sendt på rekruttskole. Der er det du lærer det grunnleggende om hva krigføring er, selv om du ikke har vært i krig enda. Du har ikke blitt beskyttet, men du lærer hva du skal gjøre i et slikt tilfelle. Han kommer ikke til å la deg forbli i en treningsleir resten av livet. Det er der du får kunnskap om de fundamentale sannheter om hva det hele dreier seg om. Så bringer Han deg videre inn i neste fase. Jeg innser at den menneskelige natur og kultur er forskjellig fra sted til sted, i alle de forskjellige gruppene rundt om i verden. Gud vil mange ganger arbeide på mennesker i henhold til deres menneskelige natur og den kulturen de har vokst opp i. Slik viser Han oss stor nåde. La oss derfor lære oss å uttrykke vår kjærlighet til Ham, takke Ham og prise Hans vidunderlige navn. Hvis noen kommer inn under Åndens innflytelse og begynner å springe nedover midtgangen med høye rop, og jeg har sett den selvsamme personen sitte her i Faith Assembly i total stillhet i årevis, så kommer du ikke til å høre meg si, *Sett deg ned, broder, og vær stille*. Hvis jeg i det hele tatt sier noe, så kommer jeg til å be alle sammen om å ikke komme i hans vei, for jeg ønsker at han skal ha frihet når denne opplevelsen treffer ham. Jeg forventer imidlertid ikke at broderen skal gå resten av livet og ikke vokse ut over denne opplevelsen. Jesus fikk Ånden uten mål, men oppførte Han seg på samme måte som mange pinsevenner i dag? Hvis Han hadde holdt seg på det stadiet resten av

den tiden Han gikk her blant menneskene, så tenk bare på hvordan det ville ha blitt. De ville hørt ham komme nedover veien flere kilometer unna, fordi han hadde ropt og skreket og hoppet. Nei, venner, Jesus oppførte seg ikke slik. Du finner ikke et slik bilde av ham. Hvis det ikke var en folkemengde som fulgte ham, så visste de ikke at det var en mann ved navn Jesus i byen før noen andre begynte å gi uttrykk for noe. Han kom mange ganger inn i byen og bød dem å ikke si til noen at han var der. Han markedsførte ikke seg selv. Han visste at ved å tale slik, ville enkelte få uimotståelig trang til å fortelle det de visste. Enkelte ganger er det slik Gud ønsker det skal være. Hvis du prøver å holde ting på en lav profil, så vil Gud blåse det hele opp slik Han ønsker det skal være. Mange ganger blir vi så oppblåste og skryter av at vi har den største vekkelsen verden har sett, bare kom og se. Da må du ofte ty til alle slags erstatninger for å gi inntrykk av at det du har sagt er et faktum. Jeg tror Gud arbeider, men jeg tror også at Han vil vi skal være vise. Det er ikke bare å gjøre ting slik som pinsevevnerne alltid har gjort. Manifestasjonene kommer selvfølgelig til å fortsette, men mennesker som kjenner sannheten kommer ikke til å plassere dem over Guds ord. Det er imidlertid et faktum at der det skjer manifestasjoner, og ordet om dem kommer ut, så kommer mengder av folk til å samle seg.

Uansett hvor jeg leser i de forskjellige nedtegnelsene, så stimlet folk sammen med en gang det ble rapportert at Guds Ånd arbeidet og mennesker ble salvet på forskjellig vis, enten de falt under Ånden, om de rystet eller talte i tunger. Her kommer menneskemassene og fyller stedet, for de ønsker sin del. Det finnes alltid individer som ønsker å være i forgrunnen hvor de kan få oppmerksomhet, men det er ikke hva Gud er ute etter. Jeg er nødt til å si at dersom vi har stått for sannhet, og sannhet er det Gud ønsker at vi skal fortsette å stå for, så vil han komme på scenen med denne salvelsen for å oppkvikke den sannheten og gjøre den enda mer verdifull for oss. Falske individer kan komme innom og du klarer kanskje ikke å avsløre dem til å begynne med, men bare la dem holde på med å tiltrekke seg oppmerksomheten. Før eller senere vil den Ånd de hevder å ha, avsløre motivasjonen deres. Jeg tror det er her vi kommer til å oppleve Åndens ekte gjerninger, når Han setter i gang med å rydde opp og holde ting rene. I årevis var det ingen som turde å holde seg sammen med de kristne i Jerusalem, i alle

fall ikke så lenge Gud arbeidet der. Det var derfor Simeon i Samaria ikke kunne kjøpe det han hadde lyst på. Hans falskhet og kjødelighet ble avslørt i det samme øyeblikk han prøvde å kjøpe Guds gave for penger. Peter og Johannes sa, *Du ligger i bitterhets galle. Du har ikke del i dette.* Jeg tror at Gud har vakre ting på lager for oss ettersom vi vandrer videre med Ham. Han er enda ikke ferdig med oss.

GLUDS HENSIKT BLIR ÅPENBART

Ingen viste på forhånd at denne vekkelsen skulle gå over hele verden slik den har gjort. Likevel burde vi forstått at den ikke kunne være langt unna, når vi ser på Skriftene og hvordan det står i Efeserne at Han skal ha en fullkommen menighet i endens tid, og at Han skal vaske den i vannbadet i ordet. I Åpenbaringen 19 ser du også det ferdige produktet i himmelen, og det er stor jubel. Ordet sier at Hans hustru har gjort seg selv rede. Denne salvelsen, denne Åndens bevegelse, er for meg noe av det vakreste kristne mennesker kan oppleve. Kristne opp gjennom alle tider har opplevd Ånden og Guds kraft til tider, og innimellom har det vært perioder hvor det virket som om det bare var tørke. Uansett har Gud alltid tatt seg av sine barn i alle perioder. Han har æret deres tro og trofasthet ved å gi dem Åndens nærhet og velsignelse. Derfor ønsker jeg at Guds Ånd skal få sin vilje i hvert hjerte og liv som søker en tettere vandring med Ham. Det er det Han vil ha. Jeg ber bare, Herre, du vet hvordan du skal åpenbare deg for ditt folk, så hjelp oss å ikke komme i veien for deg mens du gjør ditt arbeid. Jeg sier disse ting for å gi deg noe å ha i bakhodet, for på et eller annet tidspunkt i tiden som kommer, om det er ett, to eller tre år fra nå, så har Gud til hensikt å forme denne Åndens bevegelse til noe som vil herliggjøre Ham selv. Han gjør det ikke bare for å gjemme det i et skap et eller annet sted. Aldri til denne dag har Gud startet en vekkelse som i stor grad har vært til stor hjelp for mennesker, uten at nyheten om den har spredt seg ut. Du kan ikke holde noe slikt innestengt selv om du prøvde på det. Det lar seg ikke stenge inne. Det er akkurat som vann. Med en gang det finner en åpning, så vil det renne ut. Slik har det alltid vært, og denne gangen er intet unntak. Gud har pekt ut denne forsamlingen til å stå for noe. Vi har ikke planlagt det, vi har bare gjort det vi har trodd har vært riktig. Mennesker har kommet og gått opp gjennom årene, og da de forlot

oss, var de ikke særlig fine i sine kommentarer om oss. Vi hadde for lenge siden vært nødt til å bygge en diger bygning et eller annet sted dersom de fremdeles var her i dag, alle de som har vært her opp gjennom årene og vitnet om hvordan de følte Gud ledet dem hit. Hvis Gud virkelig leder deg til et sted, vil det da kunne skje at følelsene dine blir såret av en eller annen grunn og du drar av sted med dine sårede følelser? Ikke én eneste av de som har dratt herfra med sårede følelser har blitt oppbygd åndelig sett av å dra avgårde med slike følelser. De er i en verre tilstand nå enn det de var i da de satt her og fikk sine følelser såret. Gud vil ikke la oss bli såret uten grunn. Hvis det skjer, så har Gud tillatt at du skal testes. Hvis vi lever på våre følelser hele livet og bærer dem på skuldrene våre og syter om hvordan vi blir dårlig behandlet, så kan du være sikker på at du vil være langt unna å kjenne denne salvelsen over ditt liv. Du er ikke særlig mottakelig for å kjenne noe som helst bli uttømt over ditt liv. Gud liker å tømme sin nærhet over mennesker som er villige til å legge fra seg alt som er negativt og ondt i Hans øyne, og så la Ham få sin vilje.

I nesten tretti år har denne forsamlingen vært nødt til å stå for det Gud har åpenbart, mens mange andre spottet og fant feil ved oss. Vi trodde at vi var velsignet med et sannhets lys og vi har holdt det oppe for hele verden. Nå begynner Guds Ånd å arbeide på forskjellige steder rundt omkring i verden, og jeg er bare nødt til å så dette. Gud ærer det vi har stått for, for det er riktig. Jeg tror denne bevegelsen av Guds Ånd kommer til å fortsette inntil hver eneste sultne sjel på denne jord har blitt berørt. Mange ønsker å fremskynde det, og det er greit nok, hvis du da ikke sitter et eller annet sted med frykt for at Gud skal gå deg forbi. Han kommer ikke til å gå deg forbi hvis du er en av Hans utvalgte. Hvis du virkelig har levd for Gud og absorbert sannheten med hele ditt hjerte, og du verdsetter den over alt annet, så vet Gud akkurat hvor du er. Det betyr ikke noe om du er ung eller gammel, han kommer ikke til å glemme deg. Han ønsker å arbeide på en spesiell måte i ditt liv, og Han kjenner det nøyaktige tidspunktet da Han skal begynne. Vær derfor bare tålmodig og vent på Ham. Enkelte mennesker er så ivrige etter å gjøre noe for Gud, men mange av dem er ikke engang utstyrt til å være tjenestedyktig for Ham. For å kunne være til tjeneste for Kristi legeme – slik du ser i tredje kolonne på

plakaten vi bruker – så må du først ha den opplevelsen Jesus snakket om i Johannes 16:13. Når du har mottatt den opplevelsen, kan du ta del i det vi har listet opp i andre kolonne på plakaten. Poenget er imidlertid at før du mottar denne sannhetens Ånd i ditt liv, har du ikke noe å tjene dette legemet med. Bare tenk på det. I den andre kolonnen har vi ramset opp noen av de virkningene ånden får på dem som mottar Ham. Husk bare på at Gud kommer ikke til å annonsere på forhånd hva Han kommer til å gjøre. Vi er nødt til å være rede til å ta imot Ham når vår time kommer. Du og jeg har kommet sammen med kunnskap om at Han er suveren, og Han vet akkurat hvordan Han skal ta seg av de som er forut kjent av Ham. Derfor kan vi si, *Herre, skjedd din vilje, arbeid på meg og form meg til noe som er til behag for deg.* La ikke djevelen overbevise deg om at du kommer til å bli stoppet hvis du gjør en eller annen bevegelse. Bare tilbe Herren og vær villig til å gjøre det Han måtte lede deg til. Jeg forsikrer deg om at jeg ikke skal stå i veien. Å vite hvordan ting foregikk i Branhamtabernaklet for flere år siden, da vi først begynte å gå der, hjelper meg til å forstå hvordan ting skal fungere. Der stod en mann bak talerstolen og fortalte meg at Den Hellige Ånd er også for metodister, og at Åndens gaver er der for Hans sanne menighet. Det fikk meg til å innse at dette var noe jeg ønsket å ha del i. Jeg ønsket å være med på dette. På samme tid visste jeg at det satt mennesker der som var kommet ut fra metodistkirken, men som aldri hadde gått så langt med Gud som det John Wesley ledet de mennesker som fulgte ham. De visste ikke noe om den Guds kraft som de gamle metodistene hadde i sine liv. Her var de, så negative til å tale i tunger som det går an å bli. Selv etter at bro. Branham gikk bort, satt det mennesker der som mente at vi ikke trenger tungetale, eller dette og hint. Venner, hør på meg. Hver eneste person som tar imot en slik ånd, kommer til å måtte betale for det før de forlater denne verden.

Jeg kom til den konklusjon at jeg ikke brydde meg om det var bro. Branham eller noen annen. Hvis dette var sannhet, så ønsket jeg å være en del av det. Det er like mye for meg som for noen andre hvis jeg virkelig er et Guds barn. Hvis Gud skal gjøre dette for deg og i deg, så må du komme til et punkt hvor du i ditt sinn kjenner deg fri til å la Gud velsigne deg. La Ham komme over deg med salvelsen og demonstrere gjennom deg det Han ønsker. Du kan ikke sitte der og si,

Hvis den og den ikke var her, ville jeg kjent meg friere. Du må bare forstå at der hvor Guds Ånd er, der er det frihet. Jeg forakter den holdningen mange mennesker har der de sitter og sier at de ikke trenger verken dette eller hint. De har ikke nok åndelig innsikt til å vite hva vi trenger. Jeg mener at vi trenger alt det som står på Guds program. Vi er ikke her for å opprette et monopol eller sette et stengsel for det Gud ønsker å gjøre for dem som er lydige mot Ham. Vi har i tidligere år ikke hatt for vane å fremheve disse Åndens manifestasjoner på samme måte som de organiserte pinsemenighetene har gjort. Vi har heller ikke stengt døren for noe Gud har måttet ønske å manifestere i våre møter. Vi har rett og slett stått for en sann åpenbaring av Guds ord, og prøvd å være åpen for det Han har villet gjøre for oss. Derfor tror jeg Gud har begynt å stadfeste vårt standpunkt for sitt Ord, og samtidig salve den sannheten for å gjøre den til en levende realitet for hvert eneste individ. Da kan de kjenne den sanne gleden av å leve og vandre i Ånden. Noe skjer på innsiden, og ditt syn på livet og ting rundt deg forandres fullstendig. Det får deg til å se på mennesker og fremtiden med en annerledes forståelse, og dagene dine blir bedre enn de ellers ville ha vært. Vi har forkynt mange ganger om hvordan enkelte ting skal være gjort på en ordensmessig måte. Det er fremdeles sant, men som jeg allerede har sagt, så kommer det en tid hvor mennesker trenger å oppleve Guds salvelse og kraft. Vi er derfor nødt til å gi Gud rom til å arbeide på dette vis, nettopp for å fylle disses behov. Dette behovet er noe som Gud og bare Gud alene har den rette orden for. Han er nemlig den øverste autoritet over alt det Han ønsker å gjøre. Hvordan kan du ta åndelige tjenester fra den tredje kolonnen og sette det i effekt i en baptistmenighet uten først å gi dem det som står i andre kolonne? Det vil ikke fungere, vil det vel? Hvis de er imot nr. 2, så er de også imot nr. 3, og i nr. 3 er det du ser et legeme som fungerer akkurat slik Gud vil det skal fungere. I nr. 2 bearbeider Gud sine barn og introduserer seg selv for dem, for å gi sitt folk tilgang til denne kraftkilden og gjøre dem i stand til å fungere i det området som vi har i tredje kolonne. Han kommer ikke til å fortelle deg hva som skal skje en uke i forveien. Han kommer til å gjøre det på en suveren måte, og de som søker Ham på dette vis kommer til å motta det de lengter etter. Jeg er nødt til å tro at dersom vi kommer sammen med åpne hjerter og lengter etter at Gud skal få sin vilje med oss, så kommer vi ikke bare

til å bli slått i ånden eller å danse i Ånden. Før eller senere kommer Ånden til å manifestere seg på en dypere måte, og det vil lede deg inn i de åndelige gavers bruk. Om det er seks måneder eller ett år senere avhenger mye av hvordan du og jeg kan komme inn i Guds nærhet og gi oss selv over til Ham.

Det kom en tid i menigheten i Jerusalem, etter pinsefestens dag, at Gud igjen uttømte sin Ånd over forsamlingen, rett og slett fordi de alle sammen var i enhet og søkte Guds fullkomne vilje.

(Apg. 4:31)

Da de hadde bedt, skalv stedet der de var samlet, og de ble alle fylt av Den Hellige Ånd, og de talte Guds ord med frimodighet. Hele flokken av troende var ett i hjerte og sinn, og ingen kalte det han eide for sitt eget; de hadde alt felles. Med stor kraft bar apostlene fram vitnesbyrdet om Herren Jesu oppstandelse, og stor nåde var over dem alle.

Dette viser bare hva Gud vil og kan gjøre til enhver tid mennesker samler seg for å søke Ham slik som disse første kristne gjorde. Det var på samme vis da Den Hellige Ånd først kom til de 120 disiplene der i den øvre sal i Jerusalem. De hadde ett sinn. Det var ikke noen der som satt litt for seg selv og sa, *Vi trenger ikke noe mer*. De hadde alle det samme sinn, og ventet bare på oppfyllelsen av Faderens løfte som Jesus hadde fortalt dem.

(Apg. 2:1-4)

Da pinsedagen kom, var de alle samlet. Med ett kom det et brus fra himmelen som når det blåser en sterk storm, og det fylte huset hvor de satt. Tunger likesom av ild kom til syne, og de delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de alle fylt av Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tungemål etter som Ånden gav dem å forkynne.

Vinden begynte å blåse, og jeg vet ikke om det var glass i vinduene eller ikke, eller om de var åpne eller stengt. Uansett så kom det en lyd fra himmelen, og de mottok alle det de hadde ventet på Gud for å motta. Her inne kan vi også plutselig høre en slik lyd, selv om alle

dører og vinduer er lukket og stengt, og noen av oss kan bokstavelig talt bli løftet opp og flyttet helt bak i lokalet. Noen mennesker kan kanskje si, *Vel, jeg har aldri opplevd noe slikt*. Bare bevar ditt hjerte og hold deg i nærheten en stund, så vil du kanskje få oppleve det. Noen kommer til å oppleve akkurat det de opplevde på pinsefestens dag. Våre hjerter gleder seg når vi hører om det som foregår i bro. Govenders menighet. Jeg liker å høre om dette, for vet du hva det forteller meg? Det forteller meg at Gud er den samme som den Han var for to tusen år siden. Du kan ikke kontrollere eller manipulere Ham, og heller ikke fortelle Ham når og hvordan Han skal gjøre ting. Du forbereder deg bare til å underholde Hans nærhet og overlater resten til Ham. Hvis vi alle som en overgir oss til Ham, så vil vi ikke bekymre oss over å komme i uorden når Han sender sin salvelse over oss. Hvis noe derfor begynner å skje i ditt hjerte når du sitter der og søker Hans fullkomne vilje med ditt liv, så hold ikke tilbake fordi du er redd for å komme ut av orden. Du vil aldri kjenne den sanne glede over å være badet i denne søte salvelsen før du overgir deg til Gud av hele ditt hjerte, sinn, vesen og din sjel. At du er lydige mot Gud vil ofte være den nøkkelen som åpner opp atmosfæren og løfter andre opp i samme stemning. Bare én sjels overgivelse til Guds Ånd kan medføre et rent snøskred eller en dominoeffekt. Tingene blir satt i bevegelse og mange andre blir berørt og fanget av Guds Ånd. Det er akkurat det vi ønsker å se. Jeg er nødt til å tro at det vil komme en tid da hvert sanne Guds barn som sitter her vil innse at Gud har gitt ham eller henne tilgang til denne salvelsen. Den er her, den er din. Et eller annet sted på utsiden finnes det et element av mennesker som Gud ønsker skal være vitner til dette. Jeg kan ikke si om de kommer for å få tak i det du har fått tak i, eller om det bare er noe de vil bli dømt ut ifra. Husk bare på at Gud har aldri gjort noe enestående i menigheten uten at det før eller senere har blitt allment kjent av en gruppe mennesker i verden utenfor. Først blir det etterforsket av de religiøse mennesker. I den religiøse verden finnes det mennesker som alltid har øre for å høre om det foregår noe spesielt i andre kretser enn deres egen. Like så sikkert som at de får høre om at Gud arbeider på spesielt vis et eller annet sted, så vil de også møte opp for å sjekke det ut. Jeg vet ikke om de kommer for å motta frelse, bare for å se, eller om det er slik Gud ønsker at de skal bli vitner til noe spesielt. Det er Hans egen sak. Det kan kanskje være Hans måte å si til dem på, *Ta en titt på disse, du har*

snakket om dem før, men du har aldri sett dem. Du kan ikke for evig og alltid lene deg tilbake i stolen og kritisere det Gud gjør for andre mennesker, og samtidig regne med at Gud skal gjøre noe for deg. Han finner ikke noe fellesskap i slikt. På den andre side er du nødt til å ta et standpunkt mot det som Skriften sier går imot Guds vilje og hensikt med menigheten. Du kan hvile i den skriftsmessige sannhet som sier at talsmannen (Den Hellige Ånd) skal lede deg inn i hele sannheten når Han kommer inn i ditt liv. Derfor er det så viktig at vi er fullstendig overgitt til Ham. Han frelser deg ikke for å gjøre deg til en katolikk, lutheraner, baptist eller noe annet. HAN FRELSER DEG FOR Å GJØRE DEG TIL ET GUDS BARN, HVIS DU FORSTÅR HVA JEG MENER. Alle disse merkelappene er menneskelagde, og Gud har ingen del i dem. Derfor er den religiøse verden på vei inn i døden. Hvis det fremdeles finnes forutvalgte sjeler fanget der ute, så kommer Gud til å redde dem ut i tide og på sin egen måte. Kanskje kan det være at Gud ønsker å la enkelte mennesker der ute få være vitne til at Han fremdeles har et folk her på jord, og at Han kan lede dem ved sin sannhets Ånd.

Når Gud imidlertid begynner å salve en gruppe mennesker, så vil det alltid skape en viss nysgjerrighet. Derfor må du forvente at mennesker kommer for å se hva som foregår. Da er det vi virkelig trenger kunnskap og visdom til å oppføre oss skikkelig, slik at tilskuerne eller kritikerne ikke finner at vi går ut over den skriftsmessige autoritet i det vi sier og gjør. Jeg tror Gud kommer til å stadfeste oss for alle disse som kommer inn for å se (og jeg spør ikke Gud om å ta noens liv, men du og jeg vet at Gud en gang straffet feilaktige motiv og holdninger på en slik måte), hvis vi bare holder oss innenfor Skriftens rammer.

HVORDAN GUD HAR BEHANDLET BEDRAG

Det skjedde i kristenhetens begynnelse at en mann og hans kone ble enige om å gjøre slik som enkelte av de andre vennene gjorde. Litt senere avtalte de seg i mellom å legge til side litt av det de hadde fått, som en sikkerhet. Dette var ikke velbehagelig i Guds øyne, og Han tok deres liv rett der og da. Det kan kanskje virke som en liten sak, men de hadde blitt enige om å selge det de hadde til overs og gi det til menigheten for at det kunne deles ut til den som hadde behov, og

allikevel holdt de tilbake litt av summen på samme tid som de ga uttrykk for at de ga alt. Deres bedrag var så avskyelig i Guds øyne at Han var nødt til å ta livsånden fra dem. Da Ananias kom inn, og hans bedrag ble gjort kjent, falt han død om. La oss lese det, for det er alvorlig å være bedragerisk overfor Gud.

(Apg. 5:1-5)

En mann som hette Ananias, og hans kone Saffira solgte en eiendom. 2 Men noe av pengene stakk han til side, og konen visste om det; det han la fram for apostlene, var bare en del av summen. 3 Da sa Peter: «Ananias, hvorfor har Satan fylt ditt hjerte, så du kan lyve for Den Hellige Ånd og stikke til side noe av det du fikk for jorden din? 4 Kunne du ikke ha beholdt den? Den var jo din. Og når du så hadde solgt, bestemte du ikke selv over pengene? Hvordan kunne du finne på å gjøre dette? Du har ikke løyet for mennesker, men for Gud.» 5 Men da Ananias hørte det, falt han om og døde. Og redsel grep alle som hørte om det.

Litt senere skjedde det samme med hans hustru. Jeg har hørt mennesker i denne bevegelsen skryte av dette, *Jeg venter bare på at vi skal få tilbake den type disiplin som var på Ananias' og Safiras tid.* Ja, de sier så, men de innser ikke at de selv er gode kandidater for å ende opp i Ananias' og Safiras sted. De har nemlig dratt hit og dit med sine uttalelser, og storparten av tiden har de rakkert ned på de mennesker som har nektet å ta del i sitatrytteriet de selv holder på med hele tiden.

Vel, venner, Gud vet hva Han gjør og Han kommer til å gjøre det på den rette måten. Det kan kanskje se ut som en mengde galskap for mange mennesker i verden, men det som skjer er Guds gjerning. Derfor trenger vi ikke å være så veldig bekymret over hva slike mennesker sier om oss. Jeg er nødt til å komme til den innstillingen at dersom det ser dåraktig ut, men allikevel er moralsk og åndelig riktig, så priset være Herren, la oss omfavne det. Halleluja! Om veggene på denne bygningen buler ut og om folket må kjøres hjem i lastebiler, så pris skje Gud allikevel. Så lenge de sjeler som må kjøres hjem i lastebil kommer til å få del i opprykkelsen når Jesus kommer, så lovet være Herren. Vi kan frakte mennesker hjem etter møtene hvis det trenges. Det viktigste er å få dem inn hit og inn under Guds krafts

innflytelse. Du får unnskyldte uttrykksformen, men jeg mener det virkelig. Jeg vil at alle de unge skal forstå at når de kommer på møte, så starter vi kanskje på en vanlig måte: Bro. Allen setter oss kanskje i gang med en sang eller med bønn, men jeg vil at vi alle skal sitte her med en tilbedelsesinnstilling og være villige til å være følsomme for Ånden. Hvis du kjenner at Ånden treffer deg, om det skjer under forbønn eller under sang, så vær så snill og la Guds Ånd få sin vilje. Det vil bare være begynnelsen av det verk Gud skal gjøre i møtet, og det vil være akkurat slik Gud ønsker det skal være. La oss ikke sitte her med våre sinn fulle av ideer om at hvis den og den danser i Ånden, så skal jeg danse sammen med dem. Da jeg vokste opp som liten gutt ute på landet, så brukte jeg å danse i god gammel countrystil. Hvis vi var på piknik, så tok det ikke lang tid før det var noen som spurte etter den lille Jackson-gutten. Så løftet de meg opp av mengden og satte meg foran alle, fordi de visste akkurat hvordan jeg var; bare lyden av en fele eller en banjo fikk føttene mine til å ville røre på seg. Slik var det jeg vokste opp, og det var en del av min natur. Med Guds Ånd trengs det nødvendigvis ikke musikk for å sette deg i gang. Det er grunnen til at jeg enkelte ganger begrenser meg selv litt. Jeg vil ikke det skal se ut som om jeg fremdeles er den lille gutten jeg var for femti eller seksti år siden.

Jeg kan imidlertid si at når du kjenner Ånden dra på deg, så er det noe som kommer inn i beina og du har vanskelig for å sitte stille. Jeg skal gi deg en liten illustrasjon for å forklare hva jeg snakker om. For mange år siden holdt vi til i den gamle bygningen nede på Market Street. Bro. Temple brukte å spille gitar (han var den eneste gitaristen vi hadde på den tid). Han satt der og spilte på gitaren, og Ånden tok tak i den sangen vi sang, og plutselig begynte foten hans å danse. Han prøvde fremdeles å spille gitar, men den foten var overalt. Da det skjedde, var det noen som begynte å le i Ånden, og ikke særlig lenge etter var alle oppslukt i det. Han forlot aldri stolen, men han klarte ikke å holde foten i ro. Etter kort tid lå det mennesker på gulvet også. Ja, for verden kan det se veldig tåpelig ut. De kan kanskje si, *Hva er han, en klovn?* Nei, husk alltid på at Gud har utvalgt de dåraktige ting. De ting som du og jeg kanskje kan forakte, har Han utvalgt for å gjøre til intet de vise og mektige i denne verden, de utdannede mennesker som hever seg høyt over slike ting. Da du var i verden, betalte du noen

kroner for å se en eller annen klovn med en stor pålimt nese si masse morsomme ting du kunne le av. Deretter gikk du hjem mens du snakket om hvor bra det var. Vel, når Gud ønsker å gjøre noe, så koster det deg ikke et rødt øre. Det er gratis. Jeg vil at dere alle skal vite at det faktisk finnes en såkalt latterånd, det å le ukontrollert i Ånden. Det er heller ikke nedsettende eller respektløst overfor Gud. Før dette er over kommer mange av dere sannsynligvis til å rope av glede og fryd, og ikke være i stand til å stoppe. Jeg har sett det før. Du kommer til å undre deg, *Skjedde dette virkelig med meg?* Ja, det kan skje med hver og en av dere. Hvis du aldri har vært på et møte hvor noen opplevde å le i Ånden, så har du vanskelig for å se det for deg. Jeg må imidlertid si at i nær fremtid kommer du til å se ting som vil være ganske nye for deg. Gud har fremdeles opplevelser Han kan kile deg med, og Han kiler deg ikke bare på magen. Han kommer seg på innsiden.

Jeg har sagt disse ting fordi jeg ønsker at vi alle skal gjøre oss rede for det Gud ønsker å gjøre i vår midte. La ditt hjerte være fylt av pris og takksigelse hver eneste dag du lever. La oss komme hit i tro og bønn om at Gud skal arbeide på oss på et eller annet vis. Kanskje rører Han ved deg, kanskje en annen, men ikke bli skuffet hvis Han skulle velge å røre ved en annen i stedet for deg. **BARE BEGYNN Å FRYD DEG FORDI HAN VELSIGNER DIN BROR. JEG GARANTERER DEG AT DET VIL KOMME DIN VEI FØR ELLER SENERE. NÅR DU BLIR GLAD FORDI HAN GJØR NOE FOR EN BROR ELLER EN SØSTER, SÅ VIL DET IKKE TA LANG TID FØR HAN BANKER PÅ DIN DØR. OG BARE HERREN SELV VET HVA DU KOMMER TIL Å FØLE, ELLER OPPLEVE FØR DU ER KLAR TIL Å DRA HJEM. DU KOMMER I BEGGE TILFELLER TIL Å VÆRE TILFREDS I DITT HJERTE.**

La meg si noe til dere unge. Gud bryr seg ikke om møtet foregår i en låve eller i en kirkebygning, for Han er ikke opptatt av omgivelsene. Han er ute etter hjerter som er oppriktige og åpne for Ham. Jeg innser at Gud til tider kan løfte deg opp i en spesiell salvelse, og jeg oppfordrer hver og en av dere til å gi dere over til en slik salvelse. Vi står kanskje og synger en fellessang, og plutselig kjenner du salvelsen treffe deg (jeg sier dette med respekt for Guds Ånd, for jeg vet ikke på

forhånd hva Han kommer til å gjøre). Hvis du da føler denne salvelsen og begynner å synge på et annet språk, så bønnfaller jeg deg, *Vær så snill å ikke utslukk ånden i det*. Gi deg selv over til Guds Ånd. Du vet ikke hva Gud vil med det, om Han ønsker å åpne opp døren inn til åndelig opplevelse for andre sjeler. Husk at Ånden falt på alle de som hørte Peter tale da han var der i Kornelius' hus. Det viser bare at de satt der og lyttet til et eller annet, og de trodde det de hørte. Gud er på utkikk etter den sultne innstillingen. Den Hellige Ånd falt over dem alle. Om det er å synge eller å danse i Ånden han leder deg til, ikke utslukk Ånden ved å holde tilbake i påvente av at andre skal begynne først. Jeg kommer ikke til å hindre deg. Jeg har kommet hit for å se Gud i aksjon. Jeg er takknemlig til Herren for den sannhet Han har latt oss ha opp gjennom årene, og jeg vil fortsette å være minst like takknemlig over å se at Han velsigner oss med denne salvelsen. I tillegg vil jeg si at du bør ikke forkaste de råd du får fra de mer erfarne mennesker som har vandret med Herren i mange år. Enkelte mennesker har inntatt en holdning at de ikke trenger å bli lært av noen. De leser 1. Johannes' brev 2:27 og tror at det eliminerer forkynneren og alle de andre. Jeg er her for å fortelle deg at hver eneste en av oss til slutt vil være nødt til å bøye våre hoder og høre på at noen forteller oss hva som er rett. Det er grunnen til at Gud i utgangspunktet har innsatt menn i forskjellige tjenester. Selvfølgelig kan Gud tale til deg med lydelig røst, men hvor ofte skjer det? Han trenger ikke engler, og Han trenger ikke mennesker, men det er Hans etablerte arbeidsmønster. Det er slik Han oppnår sin hensikt. Noen ganger vil Han tale til en synder med lydelig røst, og det fører personen til omvendelse. Deretter må imidlertid den personen stole på det han eller hun blir lært av en eller annen mann, for å kunne komme videre fra omvendelsens punkt.

Mennesker kan ikke si at de skal følge Gud, for deretter å snu seg og snakke nedsettende om en forkynner som kan være selve redskapet som skal hjelpe dem i deres vandring med Gud. Når mennesker snakker slik, så er det hovedsakelig på grunn av misunnelse. Jeg innser at den religiøse verden vil si mye rart om etterfølgerne av bro. Branham's budskap, og kalle dem branhamitter. Jeg husker imidlertid hva apostelen Paulus skrev, *Følg meg, slik jeg følger Kristus*. Hvorfor skal vi da være annerledes? Et menneske kan ikke plukke ut det han

eller hun ønsker å tro på og så si, *Dette er det jeg tror på, slik skal jeg følge Gud.* Enkelte mennesker gjør det, men de vandrer ikke med Gud. Gud har innsatt en femfoldig tjeneste i menigheten, og ser det som umulig at de som forkaster den tjenesten, vil bli gjort klar for opprykkelsen.

ORD FOR Å OPPFRISKE VÅR HUKOMMELSE

Jeg skal prøve å svare på enkelte av de spørsmålene dere har før vi avslutter dette budskapet. Først vil jeg imidlertid minne dere på noen av de punkt vi har dekket frem til nå. Når jeg prøver å få frem dette budskapet, så tror jeg ikke jeg vet alt. Husk at jeg sa i begynnelsen av budskapet at jeg fremdeles lærer. Jeg håper vi alle gjør det. Jeg vil imidlertid at vi skal lære på den rette måten, for enkelte av de ting jeg føler jeg vet, har jeg måttet lære på den tøffe måten. Uansett er jeg takknemlig til Herren for alt Han har lært meg. Jeg vet at hvis du lærer gjennom opplevelse, så vil det sitte fast resten av livet. Disse ting vil gjøre deg stødig når alt annet ser ut til å svinge hit og dit i totalt kaos. I slike stunder trenger du å bli ledet av noe som allerede har blitt stadfestet for deg, og særlig når viktige valg møter deg. Vi forkynner dette budskapet om brudens salvelse fordi det er meget klart at Ånden beveger seg på spesielt vis i menigheten i dag. Det skjer ikke bare på ett sted, men på mange forskjellige steder rundt om i verden, og vi er nødt til å vite hvordan vi skal overgi oss til Hans salvelse.

Jeg snakket med bro. Govender i Sør-Afrika her en kveld, og han sa til meg, *Bro. Jackson, jeg ønsker å fortelle deg om noen av de ting som skjer* (Det som foregår, skjer uten håndspåleggelse eller annet forløp, det virker som om det er Ånden som styrer alt). Han fortalte om søndagsmøtet. Det er en liten gruppe mennesker der som er etterfølgere av bro. Branhams budskap, men de er nødt til å holde seg til sitatene og si det akkurat slik som bro. Branham sa det. Bro. Govenders møter har holdt på lengre enn vanlig i det siste, de har faktisk brukt opp all tiden de har til rådighet. De er nødt til å være ute av bygningen ved et spesielt klokkeslett. Da enkelte av menneskene fra den andre gruppen skulle dra fra møtet, så hørte de ropingen og alt det andre som foregikk. De sa at hver eneste gang det skjer, så er det nesten som en magnetisk kraft som drar dem dit. Førrige lørdag kom

det en søster til møtet, hun var fra en annen menighet. De visste av denne damen, og han sa til meg, *Bro. Jackson, du vet at det indiske folket er veldig konservativt* (Det er sant, vi har lagt merke til det de gangene vi har vært der). Uansett så sa han at denne søsteren kom på møtet denne lørdag kvelden. Hun kom inn i lokalet, og han sa at du må kjenne denne kvinnen for å forstå det som skjedde. Det var helt umulig å få henne til å vise noen følelser i det hele tatt foran så mange mennesker. Slik var hennes følelsesliv. Han sa videre at de hadde nettopp begynt å tilbe Herren slik som de alltid gjorde, uten å tenke på hva som skulle skje. Plutselig tok Guds Ånd tak i denne søsteren og løftet henne opp av stolen. Før de visste ordet av det, danset hun frem og tilbake der fremme i lokalet. På samme tid ble en annen søster i forsamlingen løftet opp og de danset begge to der fremme i lokalet. Hele forsamlingen ble satt i fyr og flamme, for alle visste at det var umulig å få disse to søstrene til å demonstrere slik hvis ikke noe hadde kommet på innsiden og fikk dem til å gjøre det. Han sa det var vidunderlig å se.

Vi vet aldri hva som skal skje videre. Jeg hevder ikke å ha alle svarene, men slik må vi se på enkelte av disse ting. Uansett hva Gud har til hensikt å gjøre, så har vi bare sett begynnelsen av det. Gud introduserer seg selv sakte men sikkert på denne måte, mer eller mindre for å prøve mennesker. Gud vet allerede hva Han skal gjøre, men det er du og jeg som ikke vet det. Det er opp til deg og meg å lære oss hvilke prinsipper Han arbeider etter. Jeg har ingen tvil om at Han i vår midte vil gjøre ting som vi aldri engang har tenkt på. Derfor må vi lære oss å kultivere Hans salvelse og nærhet. Jeg liker å relatere alt dette til de forskjellige seksjonene vi har på plakaten vi har brukt. Først trenger vi Guds Ånds overbevisende kraft til å føre oss til en kunnskap om Jesus Kristus som vår frelser. Vi kan ikke bli en kristen når det passer sånn for oss. Først må vi overbevises om vår egen synd, og bli klar over vårt behov for en Frelser. Når det skjer, og vi overgir oss til Ånden, så er vi klar til å motta den opplevelsen apostelen Peter talte om i Apostlenes Gjerninger 2:38. De jødene som opplevde Åndens overbevisende kraft, spurte dem;

(Apg. 2:37)

Da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: «Hva skal vi gjøre, brødre?» Peter svarte dem: «Vend om og la dere døpe i Jesu Kristi navn, hver og en av dere, så dere får tilgivelse for syndene, og dere skal få Den Hellige Ånds gave.

Det er Guds formel for vår frelsesopplevelse. Omvend deg, ta imot Jesus Kristus som din Frelser, bli døpt i Hans navn og så er du en god kandidat for å motta Den Hellige Ånds dåp. Du trenger ikke å kikke på noen av disse åndelige gavene eller manifestasjonene før du har fylt kravene og forstått hva det er som kommer inn i hjertet, overbeviser deg og får deg til å føle deg elendig og deretter gjør deg villig til å la Gud ta kontroll over livet. Du kan prøve å utsette den første delen, du kan stikke av fra det i årevis, og heller søke tilfredsstillelse på annet vis. Hvis du imidlertid er et forutvalgt Guds barn, forut kjent av Ham før verdens grunnvoll ble lagt, så vil Han før eller senere føre deg til overgivelse. Da først er det livet ditt for første gang begynner å få mening. Uten Gud er det nemlig ingen betydningsfull tilfredsstillelse. Når Guds Ånd kommer inn i ditt liv, så er Han der først og fremst for å være din talsmann og føre deg inn i hele sannheten. Det er skriftstedet vi har plassert i første kolonne på plakaten vår.

(Joh. 16:13)

Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til den fulle sannhet. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og kunngjøre dere det som skal komme.

I Johannes 16:7 refererte Jesus til Ham som talsmannen, og Han er akkurat det. Han vil dirigere din oppmerksomhet mot Bibelen og alle de vidunderlige løftene som står skrevet der, som sanne troende kan ta del i. Etter at Han er i deg, og du er i Ham, så har du alle disse ting som vi har listet opp i de andre kolonnene på plakaten vår. Du kan ta del i alle Åndens manifestasjoner og gaver, og det vil gjøre deg til et kar som Gud kan bruke i sin tjeneste i de troendes forsamling, så fremt du går inn i det på riktig måte. Manifestasjonene gir deg en god følelse, men Åndens gaver er der for å tjene resten av legemet. Når det gjelder disse gavene, så er det mye vi må lære for å kunne herliggjøre

Gud i det vi gjør. På apostlenes tid ble Den Hellige Ånd uttømt på de 120 disiplene som var samlet på den øvre sal, og de hadde allerede Jesu ord i sine sinn. Mye av det Han sa, forstod de ikke, men de forstod de siste ord Han sa til dem.

(Luk 24:49)

Jeg sender over dere det som min Far har lovt. Men dere skal bli i byen til dere blir utrustet med kraft fra det høye.

De visste ikke akkurat hva Faderens løfte var, men de forstod den siste delen. *Men dere skal bli i byen til dere blir utrustet med kraft fra det høye.* Akkurat det gjorde de. Ingen av dem visste hva de skulle være på utkikk etter. Han sa ikke til dem at de kom til å kjenne det sånn og sånn, og heller ikke sa han til dem at de kom til å høre en mektig vind blåse. Nei, Han sa, *Bli i byen til*, og det var nok for de 120 som mottok denne opplevelsen som et resultat av å være lydige mot Hans siste ord til dem. De gikk opp på den øvre sal og holdt seg der inntil løftet var oppfylt. Vi leser om det i det andre kapittelet i Apostlenes Gjerninger. Jeg er også sikker på at mens de satt der i et visst antall dager før sannhetens Ånd kom, så lærte de alle at det ikke lønner seg å ha hastverk. Gud har det ikke travelt. Han vet akkurat hva Han gjør og hvorfor Han gjør det. Det er du og jeg som blir utålmodig og vil ha ting med én gang. Ettersom vi følger Ham, vil Han derfor lære oss å vente på seg, hvis vi i det hele tatt skal kunne bli et kar Han kan bruke i sin tjeneste i legemet. Når vi derfor begynner å tenke på å bli fylt med Ånden, så kan vi si at det er mange opplevelser som kan dukke opp når man mottar Den Hellige Ånds dåp. Det er slik Gud kommer inn i ditt personlige liv. Det er ikke sikkert du opplever alt som står på plakaten, men før eller senere kommer du til å oppleve noe av det. Det er derfor det står skrevet slik i 1. Korinterbrev 12:7.

(1. Kor 12:7)

Hos hver enkelt gir Ånden seg til kjenne slik at det blir til gagn (Dette gjelder hver eneste person som har blitt født av Den Hellige Ånd, og ikke bare menn).

At det blir til gagn betyr ikke at det vil bli til oppbyggelse her borte (bro. Jackson peker på kolonnen med manifestasjoner på plakaten).

Det er det vi lærer her som avgjør hvordan vi kommer til å bli gjort i stand til å tjene i Kristi legeme senere. Vår tjeneste i legemet må være i fullkommen harmoni med det sannhetens ord vi har mottatt. Nå skal jeg svare på noen av de spørsmålene jeg vet enkelte av dere har angående dette.

SPØRSMÅL OG SVAR

Jeg vet jeg har sagt enkelte ting angående disse forskjellige salvelsene, om at personer kan føle det på forskjellige vis osv. La oss derfor fortsette med disse spørsmålene og prøve å klarne våre sinn. Her er det første spørsmålet.

Bro. Jackson, jeg er en søster som tidligere har følt meg salvet til å legge hendene på en annen søster og bror og be for dem. Jeg er ikke sikker på hvordan jeg skal reagere på dette, for jeg har aldri sett en annen søster gjøre noe slikt. Ville det være galt for meg å gjøre det? Hvis det er galt, hva burde jeg gjøre når jeg kjenner at denne salvelsen kommer over meg?

Gå og be for personen. Gå og be for personen, for du kommer aldri til å vite hva som er rett før du gjør det. Det burde være godt nok svar. Nå kommer det et liknende spørsmål.

Hva med midt i møtet, ville det være riktig av meg å gjøre det?

Uansett hvem som skrev det spørsmålet, så tror jeg at dersom jeg var deg, ville jeg spørre Herren, *La meg kjenne denne salvelsen når jeg har mulighet til å ta bilen og kjøre til denne personen jeg føler meg ledet til å be for, og så be for han eller henne.* Det er en grunn til at jeg sier det slik. Hvis det du føler er av Gud, så vil Gud sørge for at denne salvelsen før eller senere får rom. Når Han setter sammen sitt legeme, så vil Han ikke bare slenge biter sammen på en skjodesløs måte. Hver eneste person, hvert eneste lem, kommer til å bli opplært i det de blir salvet til å gjøre. Denne opplæringen er en prosess hvor Gud arbeider på hvert enkelt individ, og individet lærer seg å reagere på salvelsen. Hvis jeg var denne søsteren, og jeg til tider følte meg ledet til å be for en spesiell person, så ville jeg si til Herren, *Herre, jeg*

vil ikke gjøre det her i full offentlighet, men etterpå vil jeg dra hjem til ham eller henne og gjøre det. Husk nå på, venner, at det betyr ikke noe hvor vi befinner oss, men det er hva vi gjør med det vi får, og motivet i hjertet når vi gjør det. Hvis du nærmer deg dette på en slik måte, og du får en sikker stadfestelse på at du har vært lydlig mot Gud, så må jeg si at det er et godt tegn på at du neste gang du føler salvelsen, bare kan følge den. Vent bare ikke til forkynneren står der og taler før du reiser deg opp og sier, *Kan jeg gå og be for denne broderen, for jeg føler meg så ledet til det.* Gjør det enten under sangen eller i slutten av møtet. Bare reis deg og si, *Bro. Jackson, jeg føler meg ledet til å be for en spesiell person.* Jeg er sikker på at hvis Gud har salvet deg til å gjøre det, og du ikke har noen lengsel etter å bli sett gjennom det, så burde du ikke bry deg om det så stod en million mennesker rundt eller ikke. Det viktigste er at du og den syke eller nedtrykte personen og Gud er klar over det.

Alt det som Gud virkelig har lagt ned i enhver bror og søster her, vil før eller senere bli gjort aktivt i legemet. Gud vil sørge for det. Han legger ikke ned slike gaver og salvelse i mennesker til ingen nytte. Alt Han gjør har en hensikt. Så det neste spørsmålet.

Er det normalt å føle frykt når du kjenner at Guds salvelse kommer over deg?

Det må jeg bare svare ja til. Hvis salvelsen er ekte og du aldri har kjent den før, så vil du bare ønske å gjemme deg et eller annet sted, kanskje under stolen eller noe slikt, og du vil si, *Ikke meg, Herre, i alle fall ikke nå.* Akkurat slik fungerer det. Det var slik det var med meg, og jeg har også hørt andre si det samme. Det er det beste svaret jeg kan gi på det spørsmålet. Bibelen forteller oss ikke hvilken effekt salvelsen vil ha på oss som individer. Jeg svarer på dette fordi jeg har vært gjennom disse ting selv. Hvis du aldri har kjent en spesiell salvelse før, og Gud så begynner å salve deg for en spesiell hensikt innen disse ni åndelige gaver, så vil Han salve deg på en slik måte at Han får fanget din oppmerksomhet. Derfor vil du mange ganger bli livredd når det kommer over deg, og Han vil mer eller mindre bearbeide deg på denne måte inntil du som person kan lære at det er slik Guds Ånd salver deg til tjeneste i Hans legeme. Du vil lære å

kjenne når Han ønsker du skal gjøre noe spesielt, og når du lærer det, så vil denne frykten etter hvert begynne å slippe taket. Du vil ikke føle trang til å gjemme deg hele tiden. Kanskje vil det være en spesiell sensasjon du kjenner når salvelsen kommer over deg, og det gjør deg oppmerksom på Hans nærvær på den spesielle måten. Noen ganger kan det være en nervøs, skjelvende sensasjon. Det er alltid nødt til å være noe som personen ikke vanligvis kjenner i sitt følelsesliv under vanlig tilbedelse av Herren.

Når vi nå taler om følelser, så må jeg si at det er visselig sant at vår sjels frelse ikke er en følelse. Vi mottar den opplevelsen gjennom å uttrykke vår tro på det verket som ble gjort i vårt sted på Golgata, da Herren Jesus Kristus hang der med en tornekrone på hodet, nagler i sine hender og føtter, og blod rennende ned på bakken. Når vi leser det Jesaja og apostelen Peter skrev angående det som ble oppnådd der på det gamle korset, så lærer vi at Jesu' død ikke bare betalte vår synd så vi kunne bli brakt inn i fellesskap med vår himmelske Far. Det betalte også prisen for vår helbredelse. De sår Han fikk på sin rygg ble ifølge skriftene til vår helbredelse. Derfor må disse ting mottas ved tro, selv om du opplever mektige manifestasjoner eller ikke på det tidspunkt.

(1. Pet 2:24)

Han bar våre synder på sitt legeme opp på korstreet, så vi skulle dø bort fra synden og leve for rettferdigheten. Ved hans sår har dere fått legedom.

Det sa Peter om den prisen Jesus betalte på Golgata. La oss nå lese det Jesaja skrev om selvsamme hendelse.

(Jes. 53:3-6)

Han var ringeaktet, forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom, en foraktet mann som ingen ville se på, vi regnet ham ikke for noe. Sannelig, våre sykdommer tok han på seg, og våre smerter bar han. Vi trodde han var blitt rammet, slått av Gud og plaget. Men han ble såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, ved

hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som sauer, vi vendte oss hver sin vei. Men skylden som vi alle hadde, lot Herren (Faderen) ramme ham (Jesus, Hans Sønn).

Da Jesaja skrev det, var det en profeti, men da Peter skrev brevet sitt, var det allerede en oppfylt hendelse. Nei, venner, vi trenger ikke nødvendigvis å lete etter følelser i dette, men når det gjelder å tjene Herren i Åndens rike, så følger det følelser med. Ellers må jeg si at det jeg har observert opp gjennom årene, slettes ikke var slik som det så ut til. Opp gjennom årene så jeg bro. Branham stå der og forkynne på plattformen, og alt forandret seg med én gang han kom inn under salvelsen. Uansett hvor mange ganger han så på mennesker og skjelnet hva som feilet dem og andre ting i livet deres, om det var mange eller få, så sjanglet mannen som regel når det hele var over. Han sjanglet rundt som en beruset mann, men jeg kan forsikre deg om at det ikke var vinflasken som gjorde ham slik. Ingen ga ham en whiskyflaske å drikke av. Nei, salvelsen hadde en slik effekt på ham. Du trenger ikke å prøve å fortelle meg at det ikke finnes følelser i dette. Det finnes følelser, sensasjoner. Det har en indre effekt på deg, og det er slik du skal gjenkjenne Hans nærhet, men ikke bare for at du skal kunne springe opp og ned gata idet du roper, *Jeg føler det sånn og sånn*. Ikke vær så kjødelig at du oppfører deg slik. Disse ting er kun for deg selv. Det finnes altfor mange etterlikninger som springer nedover livets vei og ønsker å få i gang et skuespill foran dine øyne. Det er derfor verden gjør narr av det hele. Enkelte mennesker skjønner ikke at de kaster perler for svin når de fremviser foran vantro mennesker alt det som skjer i de helliges rekker. Det er djevelens sak å prøve å kaste en mørk sky over dette bildet, så la oss være såpass vise at vi ikke hjelper ham med det. Hovedtingen er at vi lærer oss å vandre med Gud. Dette med frykt er ikke noe nytt, det er like gammelt som selve tiden. Vi leser i Det Gamle Testamente at når Herrens Ånd kom over profeten, så fryktet han slik at han falt sammen som en død mann. Det måtte en engels berøring til for å gi ham styrke til å reise seg under salvelsen som Gud hadde gitt ham til å utføre sin gjerning.

La meg også si at når du leser ordet Herre i det Gamle Testamente, så refererer det til Elohim, Skaperen, og ikke til Jesus, Hans Sønn, med mindre det er en profeti som peker frem mot Jesus.

SPØRSMÅL OM INSPIRERT FORBØNN

Bro. Jackson, du nevnte søndag kveld om inspirert forbønn. Hva om denne typen forbønn starter når noen blir lagt hendene på for å bli bedt for? Er det da uorden?

Først må jeg si at inspirert forbønn ofte blir misforstått. Det er vanligvis ikke for en enkelt person, men heller for problemer du ikke vet noe om. Hvor mange forstår det jeg sier? Det gjelder som regel problemer du ikke vet en eneste ting om. Det kan gjelde en gruppe mennesker, eller omstendigheter en gruppe mennesker kommer til å havne i, selv om ingen av dem vet det enda. Slik legger Gud ned en salvelse på en person for at han eller hun skal be over en spesiell sak. De kjenner seg tvunget til å be, uten at de vet hvorfor. De bare gir seg over til det. Det trenger ikke nødvendigvis være å be for noen som er dødssyk eller noe slikt. Nei, det gjelder som regel et problem som ingen vet noe særlig om. Hva betyr da egentlig inspirert forbønn? Det er en tilstand hvor den som går i forbønn virkelig strever i bønnen. Mange ganger vet de ikke hvorfor. Ikke mange mennesker er særlig opptatt av å finne ut hva det er, og de ville ikke ønske å oppleve det om de visste hvordan det føles på innsiden. Den følelsen du får på innsiden kan vare i dagevis. Som jeg tidligere sa, så vet du ikke hvorfor denne følelsen er der, den bare er der og tvinger deg til å komme avsides for å be. La meg også si at når denne følelsen kommer over deg, så venter du ikke til du kommer på møte før du overgir deg til den. Inspirert forbønn kalles også å streve i ånden. Det er noe som har skjedd ganske ofte blant pinsevennene, men husk nå på at det ikke er et skue som skal være fremme i det åpenlyse. Det er en ganske privat sak. *Bro. Jackson, hvorfor sier du det?* Neste gang søsteren din skal føde, så trill sengen hennes inn hit og la henne føde på en naturlig måte. Skjønner du hva jeg mener? Betyr dette noe som helst for deg? Når en kvinne strever slik, hva er det egentlig som skjer? Hun er høygravid. Hun har fryktelige smerter fordi hun er midt i en fødsel. Setter doktoren henne til fremvisning ute i gata? Poenget mitt er, dette er ikke for et offentlig skue. Det du ser her oppe på plakaten er for offentlig fremvisning, men ikke alt trenger å være det. Ingen ønsker imidlertid å stå i fødestua og høre på en skrikende kvinne som går

gjennom en barnefødsel. Jeg håper folk skjønner hva jeg sier. Ikke mindre en tre ganger har denne åndelige tilstanden kommet over meg, og jeg er nødt til å være takknemlig for at jeg befant meg avsides da det skjedde. Jeg ønsket ikke at noen skulle høre meg på grunn av de følelsene jeg kjente og den tilstand jeg var i. Sa ikke apostelen Paulus i Romerbrevet at å gå i forbønn for noen er noe helt annet enn å bare be for et behov man kjenner til?

(Rom. 8:26-27)

På samme måte kommer også Ånden oss til hjelp i vår svakhet. For vi vet ikke hva vi skal be om for å be rett, men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke kan uttrykkes i ord (eller forstås for mennesker). Og Gud som gransker hjertene, vet hva Ånden vil; for det Ånden ber om for de hellige, er etter Guds vilje.

En slik forbønn som dette er med andre ord ikke med ord som skal forstås av mennesker. Det likner mer på lyder man lager når man er i store smerter. Du vet ikke hvorfor du sier det du sier, du bare kjenner en voldsom byrde på innsiden. Det er en følelse av pine innerst i sjelen. Det er derfor du ikke drar til Broadway og viser det frem, og heller ikke står fremfor forsamlingen og forventer at de skal slutte med sitt bare for å høre på deg. Jeg kommer ikke til å dra ned til sykehuset og stå utenfor fødestua bare for å høre en kvinne rope i fødselssmerter. Jeg husker en spesiell gang på sykehuset i Corydon, da min kone lå der på fødestua. En annen kvinne var også der på samme tid, og hun var i store smerter. Legen var der, og mannen hennes kom ut av rommet. Han fant ut at jeg var en forkynner, og idet han sto der og vred hendene sine uten å vite hva han skulle gjøre, så spurte han meg om jeg ville be for kona hans. Hun var i en forferdelig tilstand, og du kunne høre henne rope av all makt.

Venner, jeg sier ikke disse ting for å ta fra dere motet, men fordi mange mennesker innbiller seg at de vet hva å gå i forbønn for folk går ut på. Jeg er imidlertid redd for at de ikke vet det. Hvis du ønsker å vite det, så bare dra til nærmeste sykehus og still deg utenfor fødestua, slik at du kan høre kvinnene der inne skrike i fødselssmerter. Det er det nærmeste du kan komme uten å faktisk oppleve det. Det finnes også en bønnens salvelse, men det er ikke det samme som å gå i

forbønn. Det er en salvelse som kan fungere på mange vis, og ofte kan den falle på enkelte mennesker i løpet av et vanlig møte. Det virker som at noen mennesker rett og slett blir salvet til å be. Du kan spørre dem om å lede i bønn eller avslutte møtet med bønn, og her kommer salvelsen og treffer dem. De åpner munnen sin, og ordene flyter, og det vil ingen ende ta. Når du imidlertid går i forbønn for en tilstand eller slikt, så trenger det ikke å komme ord i det hele tatt. Det er ikke sikkert det kommer annet enn sukk, stønn og gråt. Du bønnfaller Gud om å ta seg av hva enn det er saken gjelder. Når dette skjer, så vil dette arbeidet føde et eller annet. Et behov vil bli møtt et eller annet sted, og den som går i forbønn trenger ikke å vite hva saken gjelder. Når tilstanden har blitt tatt seg av på en tilfredsstillende måte, vil denne forbønnsbyrden bli tatt bort fra deg. For mange ganger spør mennesker, *Hva ønsker du forbønn for? Fortell meg, jeg trenger å vite det slik at jeg kan be mer spesifikt.* Det er ikke nødvendig. Hvis du ikke ønsker å fortelle meg hvorfor du står her, så trenger du ikke det. Jeg vet at Gud allerede kjenner ditt behov. Jeg vil heller si, *Herre, her står det en sjel, en søster, en bror, med et behov. Herre, du vet hva som ble sagt, og du vet akkurat hvordan du skal berøre dette behovet. Nå, Herre, bare rør ved situasjonen og fyll dette behov.* Den store Skaper trenger ikke å få hver eneste detalj forklart for seg bare for å fylle et behov som blir nevnt i bønn. Når et individ blir salvet til å be, så trenger det ikke å lete etter ord. Det flyter ut av seg selv. En slik type bønn har like mye effekt som alt annet Gud måtte inspirere. Det er imidlertid ikke det samme som å gå i forbønn for en tilstand.

Å SYNGE ELLER Å KLAGE I ÅNDEN

Noen ønsker å vite forskjellen mellom å synge i Ånden og det å klage i Ånden. La oss derfor behandle det. Å synge i Ånden bør ikke sees på som å bare ytre forskjellige toner i rekkefølge. Med det mener jeg at det har ikke noe med en forbønnsbyrde å gjøre. Å synge i Ånden er som regel en frydefull opplevelse. Jeg husker hvordan søs. Mayfield brukte å synge i Ånden. Det var ikke å gå i forbønn, men rett og slett en tilbedelse. Det har ikke noe med forbønn å gjøre. På den andre side må jeg imidlertid forbinde å klage i Ånden med det å gå i forbønn. Å klage i Ånden har ikke noe med å synge i Ånden å gjøre, for det er et uttrykk for sorg. Du kan kanskje si, *Bro. Jackson, hvor får du den*

ideen fra? Har du noen gang vært i Jerusalem og sett Klagemuren? Det var der det først begynte å finne sted. Den vestre delen av muren var alt som var igjen av tempelet da Titus omsider fant veien inn i byen, og hvert eneste ett av Jesu ord var blitt oppfylt. Titus tok med seg tusenvis av friske jøder og lot bare de gamle, syke og forkrøplede være igjen for å gråte over sin alvorlige tilstand. Der stod de ved det eneste minnestedet som var igjen av det Hellige Sted, og de gråt og klaget. Hva betyr det å gråte slik? Det er å gråte med stor sorg. De gråt i sorg på grunn av tilstanden. Du opplever mange ganger i begravelser at mennesker står bøyd over kisten og bare gråter av sorg.

Nå må jeg spørre deg, *Liker du å dra i begravelse for å oppleve slikt?* Nei, det gjør du ikke. Derfor håper jeg at dersom du skulle oppleve en slik tilstand, så vil du ikke tro at det er en del av tilbudelsen i møtet. Jeg sier dette med stor respekt, du kan kanskje oppleve det et lite øyeblikk i et møte, og jeg vil ikke sette spørsmålstejn ved det. Jeg må imidlertid begynne å lure hvis en slik fremvisning gjentok seg over lengre tid. Du drar ikke i en begravelse bare for å høre på noen som gråter og klager over tapet av en kjær slektning. Heller ikke kommer du på møte for å høre noe liknende skje i Ånden, for du liker ikke en gang å høre det i det naturlige. Det er ikke noe galt i å sørge over tapet av sine kjære, jeg bare brukte det som et eksempel for å hjelpe deg å forstå poenget mitt. Hvorfor skulle noen som helst ønske å ta del i noe som de fleste andre ikke ønsker å oppleve? Det handler bare om å la alt skje til sin rette tid og på sitt rette sted. Det er det beste svaret jeg kan gi. Vi ønsker ikke å hindre noe som er fra Gud, men vi er nødt til å lære hva som er akseptabelt i møtesammenheng og hva som må gjøres andre steder.

Viktigst av alt er at man ikke gjør eller sier noe kun for å dra folks oppmerksomhet mot seg selv. Det tror jeg heller ikke sanne Guds barn vil gjøre, bare de får lære noen av de ting vi nå taler om. Hensikten med disse kommentarene er ikke å bygge opp strenge regler, men kun å hjelpe enhver av oss til å kunne tilbe og prise Herren sammen uten å måtte oppleve ting som helst ikke bør foregå i møtesammenheng. Klaging og streving i Ånden har ikke noe gledesuttrykk i seg. Jeg håper alle sammen forstår dette på riktig måte.

Når vi nå tar for oss det med en tekkelig oppførsel, så ønsker jeg å fortelle om noe som skjedde for mange år siden, da vi hadde møter i den gamle bygningen i Clarksville. Vi opplevde en uttømming av Guds Ånd i menigheten, og de åndelige gaver begynte å bli brukt. En søster kom sammen med søster Hollman, kanskje tre forskjellige ganger. Første gangen hadde vi kommet godt inn i sangdelen av møtet da hun reiste seg og begynte å stønne og klage. Slik holdt hun på i et par minutter, og begynte deretter å tale i tunger. Halvparten av tungetalen ble uttrykt gjennom en slik klaging. Jeg forventet ikke at det skulle komme noe spesielt ut av det, så jeg bare ventet og ventet. Det kom aldri noen tydning. Neste uke kom hun tilbake, og det samme skjedde. Jeg sa til meg selv, *Hvis hun kommer enda en gang, og det samme skjer, så er jeg nødt til å si et eller annet.* Jeg sa, *Jeg skal tillate det tre ganger før jeg berører det, men hvis denne fremvisningen ikke forandrer seg, så må jeg snakke med denne søsteren.* Tredje gang hun kom på møte, så reiste hun seg rett før talen og gikk gjennom samme prosedyre. Da hun var ferdig, så sa jeg til henne; *Jeg ønsker å fortelle deg dette på en fin måte. Jeg tviler ikke på at du kjenner Guds salvelse. Jeg tviler ikke på at tungegaven din er fra Gud, men jeg tror du har latt salvelsen forvirre deg litt, og du uttrykker den på feil måte. For det første, så trenger du ikke å få en slik klagende salvelse for å komme med et budskap i tunger. Hvis du skal tale i tunger, så reis deg under salvelsen og tal, og sett deg deretter ned, eller kom med tydningen. Hvis du imidlertid skal fortsette med denne klagingen og ropingen, så hold deg hjemme inntil du har fått det ut av systemet ditt, og kom deretter på møte.* Hun kom aldri tilbake. Hun flyttet fra dette området og dro ned til St. Louis, Missouri. Ett år senere mottok jeg et godhjerted brev fra henne, hvor hun ba om unnskyldning. Hun fortalte at hun var den søsteren som kom på møte og oppførte seg slik og slik. Hun fortalte om hvor lenge det hadde pågått, og at jeg hadde irettesatt henne. Deretter takket hun meg, for nå forstod hun at hun hadde mye å lære. Hun takket Gud for at hun fikk lov til å lære, og sa at hun så lyset. Jeg respekterer en slik unnskyldning.

GUDDOMMELIG ORDEN I MENIGHETEN

Her kommer et annet spørsmål. *Du har nevnt guddommelig orden. Er guddommelig orden i menigheten en orden som inspireres av Den Hellige Ånd?* Så absolutt. Alt dette er inspirert av Ånden. De ni åndelige gaver er nevnt i kapittel 12 i 1. Korinterbrev. Korintermenigheten hadde mer eller mindre begynt å skli ut i en spesiell vane, og i kapittel 12, 13 og 14 i 1. Korintermenighet begynner Paulus å behandle situasjonen som var oppstått. I Korintermenigheten var det uten tvil mange som var fylt med Den Hellige Ånd og full av salvelse, og som hadde vanskelig for å uttrykke sine individuelle følelser. På et eller annet tidspunkt hadde de på grunn av all entusiasmen og iveren latt seg føre inn i et mønster hvor Ånden til enhver tid fikk sin vilje. Vi trenger alle å lære å la Ånden få sin vilje med oss, men jeg kan forsikre deg om at Hans vilje med hver enkelt av oss er at vi skal lære oss å overgi oss til denne salvelsen på en passelig måte, og på et passende tidspunkt. Vi er nødt til å forstå at dette til slutt må komme inn under det Paulus sa i 1. Korinterbrev 13 og 14. Det var derfor han snakket om akkurat dette, at hvis noen talte i fremmede tunger, så skulle han gjøre hva? La ham be om at han også skal kunne tyde det, eller være stille i menigheten. La oss lese noen få vers.

(1. Kor. 14:26-28)

Hva så, brødre? Når dere kommer sammen, har den ene en salme, en annen har lære, én har åpenbaring, én har tungetale, en annen har tydning (Legg merke til siste del av verset). MEN LA ALT TJENE TIL Å BYGGE OPP. Taler noen i tunger, skal det ikke være mer enn to eller i høyden tre hver gang. De skal tale én om gangen, og det skal være én som tyder. Hvis det ikke er noen som kan tyde, skal den som taler i tunger, tie når menigheten er samlet. Han kan tale for seg selv og for Gud.

Vel, bro. Jackson, hvis han blir salvet, hvordan kan han bare holde seg stille? Vel, det er et annet vers i det fjortende kapittel som vil kaste mer lys over akkurat det spørsmålet. Da Paulus var ferdig med å ta for seg tungemålgaven og hvordan den skal brukes, så gikk han rett over på profetiens gave. Han sa i vers 29:

(1. Kor. 14:29)

To eller tre kan tale profetisk, og de andre skal prøve det de sier.

Så sa han videre:

(1. Kor. 14:30-32)

Men hvis en annen får en åpenbaring mens han sitter der, skal den første tie. (Hvis du legger alt sammen, så betyr det dette: Ikke la noen individuell person tro at han eller hun skal kunne monopolisere den kanal som Den Hellige Ånd arbeider gjennom.) **Før dere kan alle tale profetisk, men én om gangen, slik at alle kan lære og alle motta formaning.** (Legg merke til neste vers) **Profeter har herredømme over åndene som taler i dem.**

Det betyr at den profetiske ånden faktisk er underlagt kontrollen til den som profeterer. Han er ikke ute av kontroll med det. Vers 33 er den avgjørende faktoren, så følg nøye med nå.

(1. Kor 14:33)

For Gud er ikke uordens Gud, men fredens Gud.

Vi kan ikke tillate oss å miste kontrollen når det kommer til disse gavene, for da ville det oppstå fullstendig kaos. Hvis så skulle skje, så skal du vite at det ikke er i følge Guds plan og hensikt. Han er nemlig ikke en uordens Gud. Den profetiske ånd er underlagt den som profeterer, og det betyr at når salvelsen kommer på en eller annen, så kan han bruke gaven når den rette anledningen byr seg. Hvis du kommer inn i et møte og du tilber Gud i en ekte sann ånd, så er det ikke sikkert det varer lenge før du kjenner en salvelse til å tale i tunger. Det betyr ikke at du bør begynne å tale i tunger med én gang du kjenner salvelsen, uansett hva som foregår akkurat da. Du venter på et passende tidspunkt, og så taler du. Du kan heller ikke tvinge noen som helst til å tyde din egen tungetale. Enkelte ting kan komme i veien. Jeg skal gi deg et eksempel på hva jeg mener.

Dette skjedde i Branhamtabernaklet for flere år siden. Det er derfor jeg tidligere har sagt at jeg har måttet lære enkelte ting på den tøffe måten. Jeg hadde ikke noe annet til å lære meg enn å prøve og feile. Du fanger opp litt av hvert og lærer etter som du vandrer. Mer enn

halvparten av de karakterene som var tilstede der den spesielle dagen, ville ikke engang at noen skulle tale i tunger. Derfor var det ikke et sted som akkurat lokket mennesker til å ville tale i tunger. Uansett, ved denne spesielle anledningen søndag kveld (Bro. Glenn vet hva jeg snakker om), kjente jeg salvelsen komme over meg. Da bro. Neville var ferdig med forkynnelsen, reiste jeg meg og talte i tunger. Det var en søster der som hadde tydingens gave, og jeg forventet at hun skulle reise seg og komme med tydingen. Vi ventet og vi ventet, men hun reagerte ikke i det hele tatt. Til slutt sa bare bro. Neville at vi skulle fortsette møtet. Med én gang møtet var over, så kom bro. Glenn opp bak meg, la armen sin rundt meg og sa, *bro. Junie, be for meg. Da du kom med budskapet i tunger, så kjente jeg salvelsen komme over meg, og jeg visste ordene som skulle sies. Men du vet hvordan det er her, og jeg var redd for å si det.* Dette kan noen ganger skje dersom du befinner deg i et miljø som er fullt av motstridende ånder. Det kan rett og slett skape frykt. Noen ganger kan det få mennesker til å bli redde, og én kanskje gir etter for Ånden mens en annen ikke gjør det. På denne måte kan det oppstå forskjellige situasjoner. Enkelte ganger kan mennesker komme inn i en forsamling og tro at den er rik på åndelige gaver, og derfor tilber de Gud og kommer inn i Ånden og kjenner salvelsen. Det er imidlertid ikke sikkert at de kjenner forsamlingen, og det er slettes ikke sikkert at den er rik på nådegaver. De kjenner salvelsen, så de reiser seg og taler i tunger. Hvis de da av en eller annen grunn ikke har tydingen, så kommer det ikke til å komme noen tyding i det hele tatt.

Ettersom vi lærer å gjenkjenne vår salvelse og å vandre med Gud i Ånden, så vil vi finne ut at Gud har satt sammen sin menighet på en slik måte at hver eneste lille del passer sammen akkurat slik som Han vil det skal gjøre. Det kommer ikke til å være noe som heter *kanskje* eller *jeg håper det*. Alt kommer til å fungere flytende. Når vi nå har sagt dette, så skal vi gå tilbake til apostelen Paulus. Han sa i det 14. kapittelet at profeters ånder er profeter lydige, og med det mente han ånden til de som har fått profetiens gave. De ble mange ganger referert til som Det Nye Testaments profeter. Vi finner det igjen i historien om Silas og Agabus. Derfor er denne salvelsen undergitt den personen som har fått gaven. Det er opp til dem å avgjøre når og hvor de skal

overgi seg til Ånden og la salvelsen uttrykke det som blir lagt på dem. Det var derfor Paulus la frem en guddommelig orden på en slik måte.

GAVER TIL Å HELBREDE

Vi taler om gaver til å helbrede, slik som vi ser det i 1. Korinterbrev 12:9, og du legger sikkert merke til at ordet gaver står i flertallsform. Hva betyr det? Først må vi forstå at gaver til å helbrede ikke skal fremstilles som at en eller annen har blitt bedt om å be for syke, og reiser hit og dit med en bønne full av gaver. Det betyr rett og slett at Gud har utvalgt enkelte mennesker til å be for syke, av grunner som vanligvis kun er kjent av Ham. Det er en spesiell salvelse som faller sammen med denne oppgaven. De som Gud har utvalgt til å bære helbredelsesgaver, kommer heller ikke til å gå omkring og helbrede hver eneste syke person de kommer i kontakt med. De blir til forskjellige tider salvet til å gå og oppfylle en spesiell hensikt. Kanskje blir de kun salvet til å gå og be for én eneste person, og om de etterpå ber for førti andre, så er det ikke sikkert at det kommer noe ut av det.

Det finnes helbredelsesgaver, det er et faktum. De som har fått dem, kan imidlertid ikke bare strekke armen ned i bønna og dele dem ut. Mange ganger vil Gud velge ut en person som selv har opplevd alvorlig sykdom. Jeg har en stor bunke med *Voice of healing*-magasiner, og de er fulle av vitnesbyrd om mennesker som opplevde den store vekkelsen på 50-tallet, og som ble reist opp fra dødsleiet på mirakuløst vis. Etterpå ble mange av dem til forskjellige tider salvet til å dra av sted og be for syke. Det er en salvelse som Gud gir, og det er for en helt spesiell hensikt. Den kommer over mennesket akkurat i det øyeblikket helbredelsen skal skje. Når Kristi legeme virkelig begynner å komme sammen i den enhet som Bibelen omtaler, og hele legemet fungerer som det skal, så vil vi få se at det begynner å produsere resultater av det verket sannheten har bygd i oss. Det kommer ikke til å bli slik at vi arbeider hele uka gjennom og blir så fokusert på denne verdens ting at når vi kommer på møtet, så er vi så slitne at vi må synge i en og en halv time for å bygge opp vår ånd til et punkt at Gud kan salve oss. Vi tilbringer mye av vår tid der ute i verden gjennom våre daglige gjøremål, og Gud har til hensikt å uttrykke noen av disse

gavene der også, like mye som han har tenkt å gjøre det i menigheten. Hvis du ikke tror det, så anbefaler jeg deg å holde deg i nærheten og følg med i det Gud kommer til å gjøre om ikke lenge. Han kommer til å ha sine overgitte kar. Når det gjelder salvelsen, så kommer Gud til å ha en hensikt med å salve deg, om det er for at du skal be for en spesiell person, eller det er noe annet. Hvis du mottar en slik salvelse blant resten av forsamlingen, så ikke tro at du kommer til å bli salvet til å be for samme person i femten minutter mens resten av flokken bare venter. Ikke tenkt slik engang. Du leser aldri i Bibelen om at Jesus ba så lenge for noen. Mange ganger sa han bare, *Du er helbredet, gå og synd ikke mer*. Bare noen få ord var nok. Når Gud taler med lydelig røst, så er det som regel bare få ord som kommer, men når mennesker taler, så dryger det halve dagen, og etterpå spekulerer du på om alt virkelig ble sagt.

Å BE I ÅNDEN

Hvordan kan noen si at de skal gå avsides og be i Ånden? Vel, jeg mener ikke det er et uttrykk vi skal ta lett på. Om du ber i Ånden eller du ber fordi du føler en trang til å be, så er det fremdeles bønn. Da Jesus på kvelden dro inn i hagen i Getsemane, så gikk han dit fordi han følte en trang til å be. Jeg vil dere alle skal lytte nøye til mine ord. Da den mannen knelte ned der i hagen, og etterlot sine disipler til å stå vakt, så var hvert eneste ord som kom ut av munnen hans et uttrykk for hvordan han følte seg. Han var i stor pine fordi han sto overfor døden. Du kan lese hva Paulus skrev om det i Hebreerne 5, og du vil være nødt til å si at han definitivt ikke ble salvet av Ånden til å be som han ba. Han ba slik på grunn av den måten han følte det i sin egen ånd. Hans egne personlige følelser ble uttrykt i bønner. Han ga utløp for dem overfor Faderen. *Far, hvis det er din vilje, så la denne kalk gå meg forbi*. Det var hans eget uttrykk. Han stirret døden i øynene. En ting er i alle fall sikkert. Når du ber i Ånden, så mottar du en salvelse som faktisk tar over kontrollen og det kjennes ut som om du åpner din munn og ordene bare flyter ut. Det er Den Hellige Ånd i deg som ber på denne måten. Det finnes ikke noen grunn til å tro at man skal bli salvet til å be slik hver eneste gang man skal be. Noen ganger kommer du til å oppleve at du faktisk kjenner deg knusktørr når du skal be, og

en åndsledet bønn er langt unna deg, men du fortsetter bønnen allikevel.

Nå skal jeg si noe som kanskje vil bli misforstått, men prøv å følg med i det jeg sier. Jeg ble født på en gård, jeg vokste opp på en gård, og jeg bor fremdeles på en gård. Nesten hver eneste dag går jeg inn på soverommet hvor det står en seng som jeg sov i som liten gutt, en seng min bestemor ga meg. Bøker og alt mulig annet lå spredt over den sengen. Jeg går inn dit for å be og å studere. Jeg kan tilbringe en time der inne, opptatt med å be og studere Guds Ord, men mange ganger kan jeg ikke si at jeg definitivt har fått noe spesielt når jeg kommer ut derfra. Betyr det at jeg ikke burde fortsette med denne handlingen? Ikke i det hele tatt, for jeg vet at dersom jeg venter til jeg virkelig føler for å gå inn dit, så kommer det til slutt ikke til å være noen salvelse tilbake. Når jeg imidlertid forlater soverommet og begynner å bevege meg rundt i huset, eller klatrer opp på traktoren for å flytte en høyball og mate kyrne, så begynner plutselig et eller annet å arbeide i mitt åndsliv. Det har skjedd at jeg har kommet hjem til middagsmåltidet og satt meg ned ved bordet, og jeg har ikke blitt klar over at jeg ikke har sagt et eneste ord før min kone ser på meg og sier, *Hvorfor er du så stille, forkynner du?* Ja, på slike tidspunkt arbeider min ånd på en slik måte, og skriftstedene bare kommer til meg. Jeg sier ikke at det må være slik for alle, jeg bare forteller deg hvordan det fungerer i mitt liv. Jeg er bare en helt enkel bror, og slik er det Gud deler med meg. Det er slik jeg er nødt til å vandre med Gud. Det er slik jeg lytter til Gud, og ti tusen forkynnere kunne ikke klare å overbevise meg om at det burde være annerledes. Det er min måte å vandre med Gud på, og jeg ser ingen grunn til å forandre det. Hvert eneste individ må imidlertid finne ut hvordan de skal kommunisere med Skaperen, for jeg kan ikke gjøre det for dem. Gud ønsker å tale til deg på en helt spesiell måte, og du også med Ham, og hvis du finner ut hvordan det fungerer, så vil det bli et vidunderlig samfunn mellom deg og din Himmelske Far. Ingen andre kan gi deg en nøyaktig beskrivelse av hvor og hvordan du skal kommunisere med Ham på denne intime måten, for du finner ut av det på egen hånd.

Jeg vet jeg har fortalt denne hendelsen flere ganger, men jeg ønsker å fortelle den igjen. Den viser nemlig hvordan menneskelige

tradisjonelle følelser mange ganger kan prøve å herske over deg. For mange år siden holdt vi til i en liten bygning nede på *State Street* i New Albany, og mange forkynnere brukte å komme innom og forkynne for oss. De tok alltid skriftstedet hvor det står, *Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans*. På det tidspunktet hadde vi hatt vår virksomhet der i ca. 3 ½ år, og du kan umulig gjette hvor mange ganger jeg fordømte meg selv og sa, *Herre, der ute er de på vei til helvete, og her er jeg opptatt med å leke med et dusin mennesker*. Jeg tror jeg på to forskjellige tidspunkt hadde bestemt meg for å låse døren og begynne med noe annet dersom det ikke var kommet inn flere mennesker innen en spesiell dato. Jeg tenkte som så at jeg allerede i tre år hadde kikket på de samme fjesene uke etter uke, uten å se resultat, så visselig burde jeg finne på noe annet. De kan finne seg et annet sted, og fremdeles ha det like bra. Ja, jeg hadde bestemt meg for å stenge døren, men da dagen kom, så var det akkurat som om en sterk hånd bare dyttet meg videre fremover. Så gikk det ikke særlig lenge før en annen forkynner kom innom og sa akkurat samme ting, og her kom jeg inn i den samme fordømmelsen igjen. Jeg kom alltid frem til samme konklusjon, men jeg gjorde aldri det jeg hadde bestemt meg for, fordi jeg hver eneste gang lot meg puffe til å fortsette litt til. Poenget mitt med å si dette, er at Gud kommer til å arbeide på hvert eneste ett av sine barn på en spesiell måte, så du må bare finne veien dit. Når sinnet ditt er fullpakket av tanker, så må du komme til det punktet at du vet hva som er av Gud og hva som ikke er av Gud.

I året 1957 bestemte jeg meg for at jeg var nødt til å dra til et folk som trengte dette evangeliet. Mange ganger har jeg sittet oppe på traktoren og tresket hvete, og tårene har trillet nedover kinnene på grunn av jeg har følt for å nå andre mennesker med evangeliet. Hvis noen hadde sett tårene på kinnene mine, hadde de sikkert sagt, *Hva feiler det den mannen? Er han sprø? Hvorfor gråter han slik?* Du kan umulig vite akkurat hvordan jeg følte det på innsiden. Jeg tenkte med meg selv, *Her er jeg i Amerika, i stand til å få alt det jeg trenger, og der ute i verden finnes det fattige mennesker som er på vei til helvete, og som ikke har hørt det som kan hjelpe dem*. Utpå høsten det samme året fattet jeg en beslutning, og i desember måned dro vi ned til Florida og videre over til Kuba like før Castro tok over styret, og vi tilbragte hele

desember måned på Kuba sammen med andre misjonærer. Jeg tok med meg hele familien min, og vi dro ca. 500 km inn i landet sammen med de kanadiske misjonærene jeg har fortalt dere om. Vi hadde vår egen tolk mens vi var der, og det ga meg en mulighet til å få føle på kroppen hvordan det er å leve ute på misjonsmarken. Etter å ha vært der en hel måned og etter å ha sett hvordan tilstanden var, så kom jeg hjem med en overbevisning om at jeg ikke var klar for et slikt arbeid. Jeg visste ikke hva Herren hadde på lager for oss, men jeg kom hjem med tilfredshet i min sjel. Jeg vil imidlertid at du skal vite at jeg hele tiden ba om Guds fullkomne vilje for mitt liv gjennom denne opplevelsen.

Vi gikk gjennom 1958 og kom til 1959. I mars og april det året ga Gud oss en åndsutgytelse i den gamle bygningen, og flere mennesker kom inn. Fra det øyeblikket begynte forsamlingen å vokse. Jeg innså ikke da det jeg vet nå. Jeg hadde ingen anelse om at vår tjeneste noen gang skulle bli slik som den har blitt. Vi trykker avisen *The Contender* (overs. til norsk som *Striden*), og den har nådd over hele verden. Den har nådd alle steder bortsett fra Kina. Den er i Hong Kong nå, og jeg håper at den kommer over grensen til det indre av Kina, men det er i Guds hender. Nå forstår jeg i alle fall hva Gud hele tiden hadde til hensikt å gjøre. Mitt poeng med dette er å gjøre deg klar over at Gud ønsker å føre deg gjennom en skoleringsprosess før du kan nå det mål Han har satt foran deg. Det skjer ikke gjennom en denominell bibelskole heller. Det er ikke så viktig at du kan sitere Bibelen eller fortelle historier fra Bibelen. Det viktigste er at du kan begynne å forstå enkelte sannheter og hvordan du lar Guds salvelse lede og dirigere deg. Hvis du kan overgi deg til den, og akseptere den fullstendig, så vil du før eller siden få se resultatet av det. Jeg er imidlertid nødt til å takke Gud for at Han har arbeidet på meg på en slik måte som Han har gjort. Når det gjelder spørsmålet om å be i Ånden, så har jeg gitt deg denne lille personlige opplevelsen for å prøve å hjelpe deg å forstå hvordan Guds Ånd arbeider. Å be i Ånden på den måte at Ånden tar over kontrollen, det er en salvelse i seg selv. Du velger ikke tidspunktet når du skal be i Ånden. Du går bare inn på soverommet ditt og sier, *Herre, jeg kommer inn hit for å tale med deg.* Tenk ikke, *Herre, jeg har kommet for en spesiell hensikt: jeg ønsker å be i Ånden.* Hvis du tillater deg å tale til Gud på en slik måte, kan det

hende at Han lar deg bli dum som et brød når det gjelder åndelige ting. Det er bare Hans salvelse som vil hjelpe deg til å si ord du aldri skjønte kunne sies, og du trekker ikke denne salvelsen ned når du føler for det. Husk at Gud kan ikke brukes som en Cola-automat. Jeg føler at denne bevegelsen av Guds salvelse kommer til å bli omformet til noe spesielt en av disse dager, og i lys av det er det helt sikkert at Han ikke kommer til å tillate at noen bruker Ham som en Coka-Cola-automat. Det kommer til å være en situasjon hvor Guds barn overgir seg fullstendig til Hans vilje, uten å diktere for Ham i bønn hva de ønsker å gjøre. Enten vil Han styre det hele i henhold til sin plan, ellers vil Han ikke ha noen del i det vi sier og gjør. Hvis våre kjødelige sinn får styre, så vil det kun bli et nytt kjødelig og menneskelig program. Uansett hvor godt det ser ut for deg, så vil Gud aldri velsigne det på samme måte som Han velsigner de ting Han får lov til å kontrollere. Vi er nødt til å bestemme oss for om vi ønsker Guds fullkomne vilje i våre liv, eller om vi skal være fornøyde med å kjøre gjennom et middelmådig program.

GUDS PROGRESSIVE PLAN I VIRKSOMHET

Jeg har lest fra de forskjellige tekstene som handler om Guds Ånds bevegelse i begynnelsen på 1900-tallet, og hvordan Gud litt etter litt begynte å bringe tilbake til menigheten det den hadde blitt frarøvet opp gjennom tiden. Jeg har lest om vekkelsen i Azusa Street og Topeka, Kansas, vekkelsen i Wales og de andre vekkelsene som skjedde i samme tidsperiode. Gjennom den mørke middelalder ble menigheten nesten totalt frarøvet den sanne åpenbaring av Guds ord, så Gud restaurerte spesielle sannheter i hver av disse vekkelsene. Med Luther var det et lite korn av lys som angikk individuell tro i det å vandre med Gud. Det fulgte også en salvelse med hver eneste åpenbaring som Gud ga tilbake. Nei, ikke på noe tidspunkt var det en fullhet av Den Hellige Ånd, men det de fikk var nok for deres egen tid. Så kom Calvin, Knox og John Wesley. John Wesleys vekkelse produserte noen av manifestasjonene som fant sted i pinsevekkelsen, men husk allikevel på at det de mottok, ikke var i nærheten av alt det Den Hellige Ånd er.

Så kommer vi til det vi kaller pinsevekkelsen i begynnelsen av det 20. århundre, men deres åpenbaring gikk bare så langt. Det begynte virkelig i Topeka, Kansas 1. januar 1900. Topeka, Kansas var introduksjonen, forspillet til Azusa Street noen år senere. Det ligner nesten på den situasjonen hvor Kornelius' hus i Cæsarea var introduksjonen for det Gud skulle gjøre for hedningene litt senere i Efesus, slik som det fortelles i Apostlenes Gjerninger 19. Når vi ser manifestasjonene og de andre ting som fant sted, og begynner å se bildet som tegnes, så får det deg til å innse at en suveren Gud har full kontroll over alt det som er verdt å nevne. De menneskene som var instrumenter Gud brukte i begynnelsen av vekkelsen i Topeka og Azusa Street, var kun denominelle mennesker. I Topeka var de alle sammen metodister. I Azusa Street var det nasareere. Hva er forskjellen på nasareere og metodister? Det er nesten ikke forskjell, for begge gruppene har mer eller mindre det samme rammeverket i læren. Poenget er imidlertid at Gud neste gang fortsetter fra den forrige store gjerningen Han gjorde. Det er den gruppen av mennesker Han vil bruke til å gå videre til neste punkt. Det vil ikke være samme generasjon, men det vil være mennesker som befinner seg i den samme sannhet. Det er poenget. Når du tenker på metodistene i Topeka-vekkelsen, så var det mange år mellom dem og Wesleys tid. Da bro. Bartleman skrev om Azusa-vekkelsen, så understreker han at mennesker kom sammen og ba om at Guds Ånd skulle få styre. Der satt det baptister, presbyterianere, noen få katolikker, noen svært få verdslige tøffinger, noen nasareere og uavhengige hellighetsfolk. Det var mennesker med svært forskjellig innstilling og tanker om Guds ord. Du er rett og slett nødt til å si, *for en forsamling for Guds Ånd å arbeide på!* De satt der alle sammen med sine egne idéer, men så begynte Guds Ånd å arbeide. I begynnelsen var de langt unna den guddommelige orden som Paulus talte om i Korintierbrevet. Du ville ikke være i stand til å finne det i Metodistkirken på den tid, ville du vel? Heller ikke blant nasareerne, eller blant baptistene, presbyterianerne eller katolikkene. Poenget er imidlertid at da Gud begynte å arbeide på dem, så dukket alle disse manifestasjonene opp; roping, dansing, rysting, åndelig beruselse, skjelving og stammende lepper. Hele dette spekteret dukket opp, og til slutt kom tungetalen. Gud satte fokus på det faktum at tiden nærmer seg da det

overnaturlige må være tilstede i menigheten, og det må få lov til å fungere på rett måte.

Her om dagen leste jeg at forkynnerne i Los Angeles var like mange som de gamle tørkede skallene fra forrige års bønneproduksjon. De kunne lage all slags bråk da de kom inn, de prøvde å snakke, og de ventet ikke i det hele tatt på Ånden. Det ble fortalt om en spesiell karakter som kom inn, du kunne høre ham overalt. Han var en høytalende forkynner, og han skulle sannelig fortelle folket hvordan de skulle gjøre dette på den riktige måten. Plutselig fikk han totalt jernteppe. Han bare stod der til han til slutt falt langflat på gulvet. Det var akkurat som om Gud sa til ham, *Ti stille!* Hva annet kan du få ut av det?

Ut av denne perioden kom pinsevekkelsen, og nitti år senere er det mange pinsemenigheter som ønsker at Gud skal gjenta denne vekkellesperioden. De har lyst til å bare komme sammen og vente, og aldri ha noe som helst å tilby folket. Husk at da Gud restaurerte sannhetene på denne måten, så var det tydelig at det ble uttrykt mye tungetale. Deretter kom profetisk tale inn i bildet, og også tydning av tunger. Noen ganger ble det også uttrykt gaver til å helbrede. De hadde alt dette, men Guds universale menighet var ikke kommet i rett skikk. De misforstod mange av disse ting, blant annet hvordan de skal fungere i en gruppe av mennesker. Slik har det alltid vært når Gud gjør noe annet enn det mennesker er vant til.

Fra året 1908 og opp til 1912 testet Gud det hele ved å slippe en åpenbaring ned i deres midte. Han hadde allerede gjenopplivet forutvelgelsen, evig sikkerhet og helliggjørelsen, så nå var det tid for å sette i stand dåpen i Jesu navn og åpenbaringen om at Gud er én, og IKKE TRE PERSONER. Da det skjedde, sprang hele gjengen bort og sa det var fra djevelen. De hadde alle sunget, ropt, prist Gud, talt i tunger og snakket om Guds vidunderlige gjerninger, men da Gud slapp denne åpenbaringen i deres midte, så ble forsamlingen kastet opp i luften. Det viser bare at disse gavene er en manifestasjon av det overnaturlige, men åpenbaring er et uttrykk av Guds Ånd som påvirker intellektet. Enten verdslig eller åndelig visdom vil få innflytelse på intellektet, og hvis den åndelige visdommen dominerer,

så vil det knyttes sammen med denne sanne åpenbaringen, og da har vi kommet ganske nær den tilstand som den ferdige menigheten skal være i. Vi vet imidlertid hva som kom ut av oneness-pinsegruppen. De ble meget sikre på at det de hadde var det rette. Vel, de var på rett spor, men de var fremdeles ikke helt fremme. Oneness-gruppen hadde en sannhet, som sa at Gud er én, og vanddåp skal foregå i Jesu Kristi navn. Det er den eneste bibelske måten å døpe troende sjeler på. Mye av dette hadde de på plass, men de kom til det punkt at de trodde de hadde mottatt alt Jesu Kristi brud noensinne ville trenge, og så samlet de seg rundt denne åpenbaringen og ble en ny organisasjon. Da var de tilbake i den samme fellen som djevelen hadde fanget treenighetsgruppen i. De var blitt veldig stolte, og de trodde de befant seg akkurat der de skulle være.

For mange år siden hadde jeg en samtale med bro. Branham like etter at vi hadde begynt å gå på møter i Branhamtabernaklet. Han tok oss med ut til middag en søndag, og det ga meg en anledning til å spørre ham et spørsmål. Jeg var bare en liten metodist som ikke visste særlig mye, så jeg sa, *Bro. Branham, hva er forskjellen på det jeg hører omtalt som onenesgruppen og treenighetsgruppen? Vel, bro. Junie, det har seg slik at oneness er en gruppe pinsevenner som tror at Gud er én, og ikke en treenighet av personer. De tror på vanddåp i Jesu Kristi navn. Treenighetsgruppen har samme opplevelse av tungetalen, men de tror at guddommen består av tre personer. Så sa han, Nå, du kan se det på denne måten. Onenessgruppen har en vakker åpenbaring, men de har mistet mye av den kjærlighet de hadde for menneskeheten. Derfor kan det se ut som at Gud bare lar dem streve videre med det de har. Treenighetsgruppen har på den andre side ingen åpenbaring av sannheten, men de har i det minste medfølelse for den fortapte menneskehet. Dette var tilbake på 50-tallet. Så fortsatte han med å si, Dette kan støttes opp ved det faktum at treenighetsgruppen støtter møtene våre, mens onenessgruppen bare trekker seg tilbake og ser på.*

Dette får tankene til å gå tilbake til et syn han hadde like før denne samtalen. Han så seg selv gå nedover livets vei, og plutselig så han at en annen sti kom ut på veien han gikk på. Her kom det gående en vakker kvinne med et banner over brystet, et slikt banner

konkurrentene i Miss America har. På dette banneret stod det skrevet FRK ASSEMBLIES (Assemblies of God). Stien hun var kommet fra gikk rett inn på veien han var på, og hun rakte ut armen og linket den med hans, og slik gikk de et godt stykke nedover stien. Etter en stund sa han at Frk. Assemblies begynte å trekke til seg armen. Til slutt frigjorde hun armen sin helt og dro sin vei. Samtidig som det skjedde, så han en annen sti som gikk inn på siden av den han gikk på. Da han kikket nærmere, så han en annen vakker kvinne med et banner over brystet, og på dette banneret stod det FRK. ONENESS. Hun gikk ut og tok ham i armen, og gikk sammen med ham et lite stykke, og så gjorde hun akkurat det samme som Frk. Assemblies hadde gjort. Hun frigjorde armen sin fra hans og gikk sin egen vei. Dette viser bare at ingen av disse to organisasjonene var den sanne menighet. De var bare en samling av mennesker som Gud hadde gitt en sannhet, og den forsamlingen skulle bære sannheten inntil Gud skulle gjøre noe mer med den. Det var derfor Gud måtte sende denne mannen som en budbærer til denne tid. Han kom med et budskap som trakk forutvalgte mennesker ut av alle disse denominelle bevegelsene og førte dem til en sannhets åpenbaring som omsluttet den de allerede hadde. Gud fortsatte fra det stedet han hadde sluttet, og det var i åpenbaringen av guddommens enhet. Hans budbærer fortsatte det budskapet som oneness-gruppen hadde. Den store forskjellen var at han så at organisasjonen ikke var av Gud. Det gjorde at de vendte ham ryggen. Når han begynte å tale mot organisert religion, så kunne de ikke tolerere det. Uansett så fortsatte han det budskapet de hadde på den tid, og førte det videre.

Gud har til hensikt å sette disse sannhetene sammen, uavhengig av organisasjoners bånd, og vi kommer alle sammen til å lære et eller annet som er livsviktig for oss. Vi kommer til å lære sammen. Mange av oss kommer til å lære ting som er helt nye for oss. Vi kommer til å se ting vi aldri har sett før. Når Kristi legeme over hele jord har kommet til det punkt at Gud ser hun er kledd, og hun har kraft, og hun er akkurat det Han ønsker hun skal være, så kommer Han til å ta henne bort fra denne verden. Når vi taler om guddommelig orden, åndelig innsikt og slike ting, så tviler jeg ikke på at når denne salvelsen samler folket over hele verden, så vil det også begynne å bli tydelig for forskjellige religiøse grupper der ute at det er en vekkelse

på gang. Du vet helt sikkert hva som vil skje, her kommer de for å undersøke. Derfor må guddommelig orden være på plass for å holde kontroll over tingene. De vil helt sikkert ønske å få del i det, men de har ikke det som skal til for å operere Åndens gaver uten å la sin egen menneskelige natur ta kontroll. Derfor er det nødvendig at noen kan holde linjen rett. Det blir akkurat slik som denne mannen skrev om vekkelsen i Azusa Street. Her kom de fra alle kanter og ønsket å ta del i det som skjedde. De var imidlertid ikke fornøyd med å bare ta del i det, de ønsket også å være med å styre det. Bare fordi bro. Seymour lå langflat og ba om at Guds vilje skulle skje, så mente de at noen burde reise seg og komme med tomt snakk. Poenget er at på den tid var det tungetale som var tingen. Når vi nå vandrer med Gud, så tror jeg ikke vi kan tillate alt som kan finne sted, for vi vet at det er mange ånder som påvirker mennesker i den religiøse verden. La oss bare si som en liten illustrasjon, at vi kommer sammen som de gjorde det i Azusa Street, og vi sitter her og ber og venter på at Ånden skal arbeide. Jeg skal bruke dette historien som en illustrasjon. Vi kommer hit og legger oss langflate og ber Guds Ånd om å ta kontroll, uten at noen reiser seg for å forkynne. Da kunne jo nesten hvem som helst komme inn, fra hvilken som helst religiøs bakgrunn, og de kan bare reise seg og prate, for i pinsevennenens midte skjer det mye, og det er så mange som mener de har mye å tilby. De hevder å ha den samme opplevelsen som dere, men de vil høre om denne ferske salvelsen og det tenner dem. Poenget mitt er at noen av disse åndene kan være ute på jakt, og vi vet at enkelte av disse karakterene ikke er noe annet enn religiøse skrytepaver. Hvorfor skal de da få lov til å komme hit og dumme seg ut? Gud ville ikke ha behag i at de fikk en slik frihet. Når de reiser seg og snakker om en av sine store idéer, så reiser det seg en i forsamlingen og sier, *Bror, Ånden sier til meg at du ikke er salvet av Ånden, men du er kjødelig. Hvis jeg var deg ville jeg ha satt meg, eller forlate stedet.* Hvis den som snakker er ledet av Ånden, så vil personen som kun viste seg frem, dra derfra. Jeg tror vi kommer til å få se at alt fungerer på en guddommelig måte, og Gud kommer til å arbeide på hvert enkelt individ, slik at legemet kan begynne å uttrykke seg i enhet. Når Gud nå setter legemet sammen, så tror jeg vi kommer til å få se noe vakkert. Vi kommer til å få se det Gud ønsker menigheten skal vise frem for den religiøse verden. Det var derfor Han viste frem menigheten i Jerusalem for jødene der i byen. Gud

ledet også hedningemenigheten i Efesus på en slik måte at det kom tydelig frem at det på stedet fantes en gruppe hedninger som virkelig hadde kraft fra Guds Ånd, midt oppe i en hedensk by som var full av tilbedere av Diana. Til og med de falske brødrene som utgav seg for apostler fra Jerusalem, ble avslørt. Det varte ikke lenge før Efesermenigheten visste hvilken ånd de var av. Det er derfor det er nevnt i Åpenbaringen. Hvis det virkelig er slik at Åpenbaringen forteller at menigheten i Efesus gjenkjente disse falske brødrene da de banket på døren, så må jeg bare si at vi har mottatt like mye som de hadde, og til og med mer. Vi lever i endens tid, og Gud skal fullføre den plan Han har fullkommengjort skritt for skritt. Derfor er det ikke logisk at menigheten i endetiden skal mangle noe de hadde i begynnelsen, for hun skal fullkommengjøres. Situasjonen er ikke slik at vi bare skal sitte her og vente på at en eller annen kommer inn og dummer seg ut. Guds levende menighet kommer til å være i en slik tilstand at mennesker som kommer inn med dårlige motiver ikke kommer til å kunne skjule det særlig lenge før det vises at det ikke er Gud som inspirerer dem. Det er derfor Gud har satt disse åndelige gaver i menigheten, slik at Hans sanne barn ikke skal stole på kjødelige menneskers utspekulerthet. Jeg håper dere alle forstår hvorfor jeg bruker disse illustrasjonene. Jeg må bare innrømme at jeg fremdeles lærer, og det kommer jeg fortsatt til å gjøre fremover. Hvis vi derfor går gjennom opplevelser for å lære, så prøv da ikke å argumentere med meg og si, *bro. Jackson, jeg tror du tar feil*. Hvis vi har måttet lære det gjennom en tøff opplevelse, så må jeg bare si til deg, *Hvis du ikke tror meg, så bare gå og finn noe annet å leke med*.

Når alt det er sagt, så la meg igjen minne deg på at det finnes noe som heter å gå i forbønn, og det finnes noe som kalles å streve i Ånden. Det er imidlertid ikke for offentlig fremvisning. Jeg håper du forstår hva jeg mener, og godtar at det er slik. Jeg har i alle fall ikke lyst til å sitte her og lytte til noen som strever og stønner i Ånden i flere timer, idet de roper på Gud om å gjøre et eller annet for noen. Du har nemlig ingen kunnskap om hva det ber om, og i flesteparten av tilfellene vet de det ikke selv heller. Det er en skjult sak, men Gud har plassert en byrde på deg som du er nødt til å overgi deg til. Enhver sak kan nok bli en byrde, men når det gjelder å gå i forbønn på denne måte, så hører ikke det hjemme i en offentlig sammenheng. Det er noe du

utfører i soverommet ditt, i kottet eller uansett hvor det er du går for å være alene med Gud. Noen drar ut i skogen eller ute på maisåkeren. Selv hoppet jeg mange ganger i bilen og kjørte et eller annet sted for å be, rett og slett fordi jeg på den tid bodde i samme hus som huseieren jeg leide av. Mange ganger kunne jeg ikke finne et sted jeg kunne være i fred for å be, uten at han lurte rundt omkring og lyttet. Derfor satte jeg meg i bilen og kjørte på baksiden av en maisåker og gjemte meg der i bilen. Slik satt jeg i timevis i bønn helt til klokken to om natten. Hvis noen var på jakt i nærheten og så meg, så stoppet de i alle fall ikke for å snakke med meg. Jeg bare kjente at jeg var nødt til å komme meg unna for å be, og slik var det jeg gjorde det.

Vel, venner, vi har alle vår hensikt i livet, og hvis vi skal være en del av Kristi brud, så må vi lære å kommunisere med Ham som er opphavsmann til og fullender av vår tro og alt det vi er og ønsker å bli. Vi kommer til å få se ting vi aldri har sett før, og vi kommer til å lære av hver eneste opplevelse vi har. La oss derfor holde våre øyne og ører åpne for å følge med i det Gud gjør i vår midte. Jeg takker Ham for Hans nåde. Han er i full aksjon, og han kommer til å fullkommengjøre sin menighet idet hun over hele verden kommer sammen i enhet om Hans ord. Amen.

Tidligere utgivelser av Striden.

1. *Satans test og fall. "Prehistorien."*
2. *De to trær i Edens have.*
3. *Daniels 70 uker. 1.*
4. *Daniels 70 uker. 2.*
5. *Daniels 70 uker. 3.*
6. *Født på ny.*
7. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 1.*
8. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 2.*
9. *Helvetet er ikke evig.*
10. *Ekteskap og skilsmisse.*

11. *Hellighet eller tradisjoner.*
12. *De syv tordenrøster. 1.*
13. *De syv tordenrøster. 2.*
14. *Opprykkelsen.*
15. *Det nye Jerusalem.*
16. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 1.*
17. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 2.*
18. *Når Gud blir helliget. "Esekiel krigen."*
19. *Guddommelig helbredelse. 1.*
20. *Guddommelig helbredelse. 2.*
21. *Guddommelig helbredelse. 3.*
22. *Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*
23. *Hvorfor de ikke har olje. "Matt.25:1-13."*
24. *Tusenårs riket. "Millenium."*
25. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 1.*
26. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 2.*
27. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 3.*
28. *Det evige evangeliet. "De 144.000."*
29. *Hemmeligheten med kvinnen i åpenbaringen 12.*
30. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 1.*
31. *Kronologien i Johannes Åpenbaring. 2.*
32. *I Guds lignelse. "Image."*
33. *De tre veer.*
34. *Kongenes Konge, Herrenes Herre.*
35. *Mat i rette tid. 1.*
36. *Mat i rette tid. 2.*
37. *Mat i rette tid. 3.*
38. *Fra Azusa street til nå. 1.*
39. *Fra Azusa street til nå. 2.*
40. *Fra Azusa street til nå. 3.*
41. *Brudens salvelse. 1.*
42. *Brudens salvelse. 2.*
43. *Brudens salvelse. 3.*

Venneflokken i Verdal

Matt 24:28 "Der hvor åtselet er, der skal ørnene samles."

Åp 4:7 "Det første livsvesen er likt en løve, det andre livsvesen er likt en okse, det tredje livsvesen har ansikt som på et menneske, og det fjerde livsvesen er likt en ørn i flukt."